

KAYSERİ

TÜRK OCAĞI

Yıl:7 / Sayı:74 / Şubat 2007 • ÜCRETSİZDİR • Dilde, Fikirde, İşte Birlik • Bütün Türkler Bir Ordu

İzlenen Yanlış Dış Politika Yüzünden

TÜRKİYE DÜNYADAN SOYUTLANIYOR

Milletler; devletlerinin kaderini, kendini yönetenlerin ferasetine ve becerisine güvenip, olan biteni hiçbir şey kendisini ilgilendirmiyormuş gibi davranmayı alışkanlık haline getirdiği zaman, yattığı gaflet uykusundan çok kötü bir halde ve zamanda uyanabilir. İş işten geçmeden uyanmayan milletler ise tarihin çöplüğünde yerini alır.

Gaflete yatmış olan bireylerden oluşan ulusların doğru yöneticiler seçme ihtimali çok zayıftır. Zira toplumun nemelazımcı tutumu bulaşıcıdır. Böyle bir durumda; hayalperest, palavracı ve bilgisiz, en kötüsü de devlet adamı vasfı olmayan politikacılar ortalığı kaplar. Yapmayı düşündüklerinin en doğru olduğunu sanan bu politikacı tipi, toplumu bu fikre inandırmayı da başarırlar. İşte bu noktada devletin varlığı ve birliği için en büyük risk / tehlike doğmuştur.

Politikacıların, partilerin ve hükümetlerin yaptıkları işin doğru olup olmadığını anlamının bir

tek yolu vardır. O da yaptıkları işin verdiği sonuca bakmaktır.

Türkiye'nin bulunduğu coğrafyada, yakın geçmişte çok önemli değişimler oldu.

Türkiye'nin sınır komşusu olan devletlerde meydana gelecek olan her türlü değişimin Türkiye'yi de etkileyeceği gerçeğini hiç kimse yadsıyamaz. Irak'ın ABD ve yandaşları tarafından işgal edilmesinden sonraki gelişmeler ve gelinek noktayı iyi düşünmemiz gerekmektedir. İzlenen yanlış politikalar "Irak Sorunu" denen bir dert yarattı.

İran - ABD arasında yaşanan gerginlik tırmandırıldı ve savaşıma aşamasına getirildi. İki taraf ile de ilişkisi olan Türkiye'nin yöneticileri, ABD'nin politik ve stratejik çizgisine daha yakın durarak, bir komşumuzla daha aramıza -ilerde filiz verecek- kötü tohumlar ekti.

Azerbaycan - Ermenistan arasındaki Karabağ sorunu yumuşuma ve çözüme olmadığı gibi bilerek savsaklama dönemi başlatıldı. Özellikle Ermenistan'a ABD yanlısı hükümet geldikten sonra baskılar artırıldı ve hükümetimiz sıkıştırılmaya başlandı.

Kuzey komşularımız olan Gürcistan ve Ukrayna'da, ABD tarafından planlanmış olan, adına da "Turuncu Devrim" dedikleri hükümet darbeleri yapıldı.

Fazla sorunlu olmayan Bulgaristan - Türkiye ilişkileri Bulgaristan'ın Avrupa Birliği'ne girmesi ile sorunlu hale geldi.

Yunanistan - Güney Kıbrıs ikilisinin, AB üyelik sürecini Türkiye'nin aleyhine kullandığı ve hâlen kullanmaya devam etmekte olmaları, iyi olmayan ilişkileri gelecekte daha zora sokacağı gün gibi ortada.

Türkiye'nin etrafı ABD yanlısı hükümetler tarafından idare edilen ülkelere çevrilmiş durumdadır. ABD denetiminde olmayan Suriye ve İran'ı ziyaret eden her yöneticimiz -Büyük Orta Doğu projesine inanıyor olmalarının doğal sonucu olarak - "İtaat etme" öğütünde bulunarak her iki ülkenin Türkiye'ye duydukları güveni kaybetmelerine yol açtılar.

Özal döneminde başlayan İsrail yanlısı hükümet politikaları süreç içinde devlet politikası haline getirilince, İslam devletlerinin güvenini kaybettik. İzlenen ABD yanlısı politikalar Rusya, Çin gibi devletler tarafından da dikkatle izlenmekte olduğundan hiç şüphe edilmemeli.

Etrafımızdaki ülkelerin dost mu düşman mı oldukları belirsiz hâle gelmişse, bunun nedenini anlamak için "muhafazakâr demokratların" seyir defterine bakmak gerekmektedir.

Amerikan markalı "yeni demokrat" siyasetin kötü taklitçisi, "muhafazakâr demokrat" siyaset-

çiler iktidara geldikleri zaman "kazan / kazan" adını verdikleri garabet bir fikir ortaya atmışlardı. Acayip bir hızla da dış politika arenasına dalmışlar adeta saldırmışlardı. Sayısını hatırlayamadığımız ülkeye uçmuş, yüzlerce devlet adamı ile görüşülmüştü. Bu ziyaretler sırasında yapılan görüşmelerin sonuçları, Türk milletine yerli işbirlikçi basın tarafından bayram havası içinde yansıtılmıştı. Kırk kilitli kapıların ardına kadar açıldığı izlenimini başarıyla vermişlerdi.

"Muhafazakâr demokrat" yönetim, diğer ülke yetkilileri ile yapılan siyasi ve resmi görüşmelerden sonra verilen demeçlerdeki üslup inanılacak gibi değildi; "dostum Chirac", "arkadaşım Merkel", "meslektaşım Papadopoulos" gibi tanımlamalarla açıklanan özel hisler, resmi basın toplantılarında Sayın Başbakan ve bakanlarımızın ağzından dökülüyordu. Gözümüz o kadar dönmüştü ki adamların Türkiye'de başka ülkelerinde başka konuştuklarını farkında değilmiş gibi davranılıyordu.

Devletlerarası ilişkilerin sihirli anahtarı gibi sunulan K / K formülü (Hangi dahi diplomat veya tüccarın beyninden çıktıysa) birkaç yıl içinde "Kandırıl / Kazıklan" şekline döndü. Öğrendik ki elini tuttuğumuz devletlere kolumuzu kapırmışız. Meğerse adamlar bize tatlı ve kuru sözlerle tutmayacakları vaatler verirken; bizim ticaret dehası ve anadan doğma diplomatlarımız yazılı belgeler vermişler. Daha tehlikelisi bu belgeler açık çek niteliği taşıyor. Yani yalnız AKP iktidarını değil kendilerinden sonra gelecek hükümetleri de sınıksız bağlıyor. Sadece iki örnek verelim:

Örnek 1: Avrupa Birliği'nin karar organlarında yerimiz yok. Hukuk sistemine dâhil değiliz. Askerî konularda hiçbir meselede fikrimiz alınmıyor. AB'ye tam üye değiliz. Durum böyle iken üye olan bir ülkenin sorumluluklarının aynısını kabul ettiğimizi yazılı olarak deklare etmişiz. Şimdi bunların yerine getirilmesini istiyorlar.

Örnek 2: Amerika Birleşik Devletleri ile "stratejik müttefik" olduğumuz bizimkiler tarafından sık sık dillendiriliyor. Büyük Ortadoğu Projesi'nin Türkiyesiz gerçekleştirilemeyeceğini övünerek söyleyen Sayın Başbakan, ABD gezisi sırasında "Başkan Bush'un PKK ile mücadele etme kararlılığını gözlerinden okudum." demişti. Bush ikiyüzlülük yaptığını bakışlarına yansıtılmayı, gizlemeyi başarmış olabilir ama PKK'yı koruyan ülkenin ABD olduğunu, Sayın Başbakan'ın bilmiyor olması veya unutmaması mümkün mü?

Türk milleti ve Türkiye Cumhuriyeti bu tür muameleleri hak eden bir ülke değildir. ■

İÇİNDEKİLER

Yorum

Mustafa Aykut AKŞİT

Politikacı Gevezelikleri

sayfa 2

Ekonomik Bakış

Prof. Dr. Cihan DURA

Küreselleşme: Yoksul Daha Yoksul...

sayfa 3

Öztürkçe

Mustafa ÖZTÜRK

ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi Üzerine İtirafılar

sayfa 4

İsmail BOZKURT

Erkiletli Ali Çavuş'un Oğlu Muzaffer Tok

sayfa 4-5

Hakan TUNÇ

Moda Kültürlerin Yok Ettiği Halk Kültürümüz

sayfa 6

Morötesi Düşünceler

Osman KARABABA

Hrant Dink Kurban mı?

sayfa 6

Tarihçe

Mehmet ÇAYIRDAĞ

Yaşayan Gariban Türklerden Biri: Tokatlı Mehmet

sayfa 7

Sözün Dışleri

Prof. Dr. İsmail GÖRKEK

Yeni Bilgiler Işığında Dadaloğlu: Bütün Şiirleri

sayfa 8

Sırası Geldikçe

Yrd. Doç. Dr. A. Vehbi ECER

Dinde Sapmalar ve Teklifler

sayfa 9

Dil Yarası

Prof. Dr. Mustafa ARGUNŞAH

Mahsur..Mahzur!..

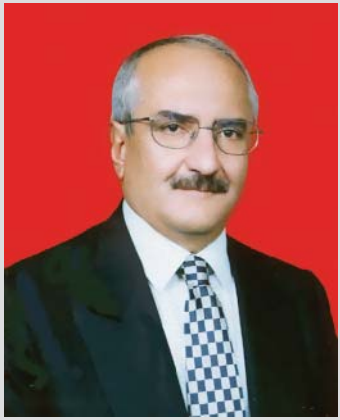
sayfa 10

Şiir

Fazıl Ahmet BAHADIR

Ey Türk Uyan!

sayfa 10

Türk Ocakları Genel Başkanı Nuri Gürgür'ün Hrant Dink Cinayetine İlişkin Basın Açıklaması

-24 Ocak 2007-

Agos Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in menfur bir saldırı neticesinde hayatını kaybetmesi fevkalade üzücü bir olaydır. Cinayeti kınıyor, Dink'in yakınlarına, sevenlerine ve Ermeni Cemaatine baş sağlığı diliyorum.

Devamı 2. sayfada

YORUM

Mustafa Aykut AKŞİT

Politikacı Gevezelikleri

Türk siyasetçileri neden çok ve boş konusurlar bilemiyoruz. Onları anlamakta da zorluk çekiyoruz. Zira şöyle veya böyle iktidarda buldukları dönemde olanları ve yaptıklarını asla hatırlamıyorlar. Birileri hatırlatırsa yaptıklarına mutlaka bir kılıf uyduruyorlar, kendilerince mantıklı ve makul cevaplar vererek laf cambazlığı yapıyorlar. Ancak yaptıkları cambazlık gerçekleri örtmeye yetmiyor. Halkın geçmişi hemen unuttuğunu sanmak gafletine düşüyorlar. Akıllarınca halkı salak yerine koyuyorlar. Oysa yaptıklarını tevîl yoluna giderek kendilerinin yalancı / güvenilmez görülmesine yol açmakta olduklarını fark etmiyorlar.

Daha acayip olanı ise; siyaset sürecinin bir anında bir vesile ile söylediklerinin tam aksini söylemeleridir. Kuru kuruya söyleyip geçme bir yana inançla ve inatla savunmayı devam etmeleridir. Söylediklerinin yanlışlığı ortaya çıkmış olsa dahi.

Sayın Dışişleri Bakanımız, Milli Görüş çizgisinde iken – daha on yıl önce – Batılı devletleri medeniyet düşmanı şeytanlar olarak görüyordu. “Muhafazakâr demokrat” çizgiye geldikten ya da değiştikten (Mutasyon) sonra küreselleşme tavrılar, AB’yi medeniyet projesi gören fikirler sergilemeye başladı. Büyük Ortadoğu Projesi’nin demokrasi projesi olduğuna inanan tavrılarını İran, Suriye ve İslam ülkeleri toplanmalarında onlara öğütler vererek sergilemekten çekinmedi. Irak devletinin ABD ve yandaşları tarafından işgal edilmesine ses çıkarmayan “muhafazakâr demokratlar”ın içinde yer aldı. Sayın Bakan işgal hareketinin BAAS rejimini yıkmakla kalacağını komşu Irak halkının demokrasiye kavuşacağını sanıyordu. Ya da Ona öyle söylediler O da inandı.

Irak devletinin topraklarına demokrasi yerine kan ve zulüm geldi. Ülke yağmalandı, yağmalanmaya devam ediliyor. Kadınların ırzına geçildi, çocuklar öldürüldü. Irak bölündü ve parçalandı. İç savaş halen tüm hızı ile tırmanarak devam ediyor. Sayın Bakan bakın ne söylüyor:

“ABD Irak’ı terk ederek bölünmesine izin veremez. Böyle bir şey olursa ülke iç savaşa sürüklenir. Türkiye dâhil tüm komşular bu savaşa karışır. Irak bölünürse Türkiye yeni ülkeyi tanımayacaktır.”

Sayın Bakanın hakkında verilen gensoru önergesi görüşülürken kendini savunan sözlerini dikkatle dinlemiştik. Yukarıdaki dört cümleden ibaret sözler içinde soruların cevapları da bulunmaktadır. Irak üçe bölünmüş durumdadır. Sadece Kürt, Sünni ve Şii bölgelerinin sınırları çizilmemiş, yeni devletin adı konmamıştır. ABD tarafından planlanan devlet biçimi Irak Federal Cumhuriyeti’dir. Bu adı konmayan devletin, zenginlik kaynakları kukla hükümetin imzaladığı anlaşmalar ile çokuluslu şirketlere çoktan otuz yıllık sürelerle kiralanmıştır veya satılmıştır.

Halen Irak büyük bir iç savaş yaşamaktadır. Kürt Peşmergeler, Türkmen katliamını sürdürmekte, Türkmen köyleri işgal edilmekte ve halkı öldürülmektedir. ABD işbirlikçisi Şiiler, Sünnilere saldırmakta, İran yanlısı Şiiler ise hem ABD askerlerine saldırmakta hem de Sünnilerle savaşmaktadırlar.

ABD’nin Irak topraklarını yakın bir gelecekte terk etme ihtimali milyonda bir bile değildir. Zira imzalanan anlaşmaların süresi otuz yıldır, Amerikan çıkarlarının ABD askerleri ile korunması gerekmektedir. Bu da en az otuz yıl Amerika Irak’ta kalacak demektir. ABD’nin Irak’tan çekilmesi söz konusu bile olamazken Sayın Bakanın söylediği hiçbir şey de olmayacak demektir.

“Irak bölünürse Türkiye yeni ülkeyi tanımayacaktır.” hükmüne gelince. Bu söz sanırım AKP’nin daha uzun yıllar iktidarda kalacağı

varsayımına göre söylenmiş sözler. Öyle olduğunu kabul edelim. İddia ediyoruz Irak Federal Cumhuriyeti denen devleti önce tanımadığımızı söyleyeceksiniz. Akabinde de -en geç bir ay içinde de- ABD Yahudi cemaatinden, ABD’nin diplomatik çevrelerinden ve en önemlisi TÜSİAD tarafından yapılan baskılara boyun eğip, tüm söylediklerinizi unutup ya da tevîl edip tanıyacaksınız. Belki de Başbakan olarak tanımayı yeğlersiniz.

Gelecek yılların birinde yapılan seçimde -sizler iktidardan uzaklaştıktan sonra- iktidara gelecek bir başka hükümetin de tanımamak gibi bir seçeneği olmayacak. Zira izlediğiniz ve izlemekte olduğunuz politik çizginin gereği olarak attığımız imzalar o hükümetleri de bağlar nitelikte olduğundan, isteseler de istemeseler de tanıyacaklar. Söz konusu politik tavrı ancak “millî” vasfı olan bir hükümet yapabilir ki o da o günkü koşullara bağlıdır.

Sayın Dışişleri Bakanımızın yukarıdaki sözleri söylediği günlerde Sayın Başbakanımız da “**ABD’nin PKK’ya karşı harekete geçmesini istiyoruz. Ya bunu yapacaklar, ya da yapacağız.**” dedi. Neden sözlerinize inanmıyoruz ve neden takiiye yaptığınız gibi bir his var içimizde acaba? Seçimlere on ay kala neden üslûbunuz değişti? Barzani’nin bile ciddiye almadığı –korkmadığı– sözleri söylerken partinizin tabanının kaymasını engellemeye çalışıyorsunuz bizce. Siz bilirsiniz.

Türk Silahlı Kuvvetleri karşısında PKK denen örgütün sözü bile edilemez. Türk milleti de TSK’nın arkasında dağ gibi duracaktır. Ancak PKK’nın varlığından beslenen Doğu’daki feodalizm ne olacak? Ağalar, her türlü kaçakçılıkla zengin olan politikacılar, eroïn baronları ne olacak?

Devletin imkânlarını bilerek halka götürmeyen bölücü belediye başkanları ne olacak?

Yoksulluğa, işsizliğe acilen çare bulacak mısınız?

Büyük Osmanlı Projesi hayallerinizin peşinden mi koşacaksınız?

*

Ocak ayının en vahim olayı Hrant Dink suikastıydı. Olayın faileri belli olup yakalanıncaya kadar geçen sürede çok şeyler yazıldı. Yazılanların çoğu kışkırtıcı sözlerden oluşuyordu. Nitekim cenaze töreninde sergilenen tavır ve görüntüler bu kışkırtmanın sonucuydu. Pankart yazılarında maksadı çok aşan sözler görüldü. 12 Eylül öncesini çağrıştıran demeçler verildi. İnsanlarımız yeni provokasyonlar yapılması endişesini tekrar yüreklerinde hissettiler. Ancak bir hususu kimseler dile getirmedi.

Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşayan her kişi devletin teminatı altındadır. Bu insanların Türk ya da Ermeni olması önemli değildir. Devlet her vatandaşını korumakla yükümlüdür. Yalnız silahlardan değil her türlü tehlikeyden korumalıdır. Bunların içinde psikolojik yıldırma ve çökertme denen bir yöntem de bulunur. Beş yıldan beri gerek ABD gerek AB kaynaklı aşağılayıcı tavır ve sözleri sessizce izleyen ve içine atan Türk milleti şimdiye kadar görmediği bir aşağılanma ile karşı karşıya olduğunu düşünüyor. Bu hissi taşımayan bir avuç Liboş işbirlikçi ise hiçbir endişe duymadan pervasızca yazıp günlerce sakız gibi çiğnediler. Bilerek kışkırtma yaptılar. Türklerin Ermeni soykırımını yaptığını iddia ederek karar tasarıları hazırlatan Diasporanın eylemleri, ileri geri konuşanlar Asala katliamlarının hatırlanmasına yol açarak karşı tepkilerin doğmasını bizzat kendileri hazırladılar. Bir gün bir yerden patlak verdirerek birilerinin canı yanacaktı. Her olayı Türkiye ve Türk

millletin aleyhine kullanmayı politika haline getirenler -emperyalizmin işbirlikçileri- Sosyalist Hrant Dink’in katlini de kendi amaçları için kullandılar. Türkiye yurttaşlarının birliğini ve bütünlüğünü savunan aydınlara yapılan suikastları unutmuş görünerek. Korkarım ki; bu liboş takımı devlet güçleri tarafından durdurulmaz ise bu tür olaylara gelecekte de şahit olacağız. Her aklına geleni yazan ve sınırsız ifade özgürlüğü isteyen gafilileri uyardıktan başka elimizden bir şey gelmez.

*

İkinci olay Maliye Bakanlığı’ndaki VEDOP’a giriş olayıydı. Dink cinayetinin faileri yakalandı. Maliye Bakanlığının en gizli verilerinin bulunduğu dosyalara -VEDOP- girerek tarama yapma işinin arkasındaki cinleri, perileri, şeytanları arama işlemi sürüyor (du).

Nedense “Derin Devlet” kavramını ağzına sakız edenler bunun ne olduğunu hiçbir zaman açıklamadılar. Devletin derinliklerinde bir örgüt varsa devletin bildiği bir örgüt olmalı? Bu örgütün başında kim bulunuyor? Kime bağlı? Başbakanların, Cumhurbaşkanlarının, İçişleri Bakanları’nın günah keçisi yaptığı bu örgütün üzerine neden gidilemiyor? Derin Devlet derken işinize gelmeyen Milli İstihbarat birimlerini kastetiyor olmasınız!

Türkiye’nin yönetimine yeniden talip olduğunuzu ve dört buçuk yıldır yönetmekte olduğunuzu unuttunuz mu yoksa?

Her devlette olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti devletinde de “ÇOK GİZLİ” kayıtlı bilgiler vardır. Bu bilgileri açıklamak suçtur. Devletin mali sırlarını muhafaza eden VEDOP adı verilen bilgisayar verilerine birileri girerek, birilerinin mali sırlarını araştırmışlar. Basına sızan haberlere göre mali durumları incelenenler üç grupta toplanıyor. 1- İktidarın üst kademelerindeki insanlar 2- Devletin üst kademe bürokratları ve yöneticileri 3- Özel Sektör mensupları (Şirketler veya Patronları)

VEDOP’a giriş şifresi herkese verilmez ama 38 bin kişiye verilmiş. Bizce bu büyük bir yalan. Bu yalanın yayılmasındaki maksat ise hesaplara giren ve tarama yapan kişiyi ve emir vereni gizlemek.

Kimlerin hesabı taranmış sorusunu sorunca karşınıza getirilen – yazılan – isimler inandırıcı değil. Devletin gizli bilgilerine ulaşması kanunen yasak olmayan Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Maliye Bakanı... Adı geçen diğer devlet görevlileri zaten kendi durumlarını biliyorlar ötekilerle ilgili yasa dışı bir durum varsa Başbakanlığa bildirmeleri yasal görevleridir ki bu da karartma amaçlı ortaya atılan isimler. Hükümet özel sektörle omuz omuza çalışıyor. Birbirlerinden saklayacakları bir şeyleri yok. Niye araştırınlar?

Velev ki bir sebeple birileri gizli hesaplara girdi diyelim. Bu hesaplara girildiği anda bir başka merkezdeki kontrol görevlileri otomatik olarak sinyalle uyarılır. Günlerce süren tarama işlemini hemen fark edemeyecek kadar mı meşgullerdiler?

Ayrıca bu bilgiler IMF ve Dünya Bankası’nın bildiği bilgiler.

Erol Sabancı Beyefendi ne diyor bakın “İşbirliği ile hem biz hem de Citigroup kazandı.”

Adamların nesi gizli de gizlice araştıracaklar?

Bütün bu numaralar değirmene un akıtan birine yağcılık olsun diye ucuz numaralar yapan küçük memurlardan birileri tarafından tezgâhlanmış olmasın? Malum seçim yılı. Gelecek yıla genel müdür olarak girmek isteyenler olabilir.

Devleti konuşurken biraz ciddi olalım sayın (medyatik) politikacılar ■

Baş tarafı 1. sayfada

Türk Ocakları Genel Başkanı Nuri Gürgür’ün Hrant Dink Cinayetine İlişkin Basın Açıklaması

16 yaşını yeni bitirmiş, şahsî, ailevî ve psikolojik problemleri olduğu anlaşılan saldırganın bu eylemi her açıdan çirkin ve endişe vericidir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, cana kastetmek insani değildir; inancımıza aykırıdır. Bu saldırıyla nefsinin ve duygularının en ilkel şekilde tatmine çalışan saldırganın, eyleminin anlamını, sonuçlarını düşünemeyecek derecede cahil olduğu kolayca fark ediliyor. Arkasında başkaları var mıdır, hesapları ve amaçları nedir gibi bir dizi sorunun en kısa zamanda aydınlatılması çok yararlı olacaktır.

Çünkü cinayetin ilk saatlerinden itibaren bazı kesimler harekete geçtiler, Dink’in ölümünden siyasal ve ideolojik kazanımları sağlama hesabına girdiler.

Olay vesile kılınarak Türk milliyetçiliği fikrine, millî hassasiyetlere karşı yoğun bir kampanya başlatıldı. Bu arada Türk devletinin varlığına duydukları düşmanlığı da sık sık dile getirerek slogan atmayı ihmal etmediler.

Tablo, menfur bir saldırıyı kınamanın ötesine geçildiğini, karşı oldukları fikir ve düşüncelere, bunları temsil eden kesimlere, kurumlara yöneltilen yoğun bir psikolojik taarruzun başlatıldığını açıkça ortaya koymaktadır.

Olayın zamanlaması tesadüf müdür? Türkiye’nin çok kritik gündem maddeleriyle iç içe bulunduğu bir ortamda vukuu bulan bu saldırı, birçok hayati meselenin geri plâna çekilmesine yol açtı. Kerkük’te referandum, Kandil Dağı’na operasyon ihtimali, ülke bütünlüğüne yönelik tehditler gündemin gerilerine taşındı.

Bunların ötesinde belirli çevreler saldırının Milliyetçi hassasiyetlerden kaynaklandığını, Türklüğe hakareti cezalandıran 301. madde gibi engellerin kaldırılması gerektiğini öne sürerek ideolojilerine elverişli bir çalışma ortamı sağlamak amacıyla Dink’in cenazesini fütursuzca istismara koysular.

Bu insanlık ve ahlak dışı istismarın daha bir süre devam edeceği, milliyetçi kesimlerin her vesileyle suçlanıp baskı altında tutulmaya çalışılacağı anlaşılıyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimi başta olmak üzere, gerginlik ihtimali yüksek bir süreçten geçildiği bu ortamda herkesi sorumlu davranmaya ve serinkanlı olmaya davet ediyorum. Unutmamak gerekir ki, ülkenin huzur ve istikrarı herkes için gereklidir; Devletimizin güvenliği ve geleceği, demokratik rejimin devamı buna bağlıdır.

EKONOMİK BAKIŞ

Prof. Dr. Cihan DURA
Erciyes Üniversitesi İ.İ.B.F.

Küreselleşme: Yoksul Daha Yoksul..

Aza demişler "Nereye?" "Çoğun yanına" demiş. / Türk Ata Sözü

Tok açın halinden anlamaz. / Türk Ata Sözü

Ileri ölçüde soyutladığımızda, küreselleşme (globalleşme) bir yoğunlaşma, sıklaşma olarak görülür bize. "Toplumsal ilişkilerin dünya çapında yoğunlaşması" olarak (A. Giddens), tüm merkezleri birbirine bağlanmış, "tek birime dönüşmüş bir dünya" olarak görülür. Somut olarak baktığımızda ise küreselleşme, Amerika Birleşik Devletleri'nin -daha doğrusu onu da yöneten Derin Merkez'in- siyasal, sosyal ve ekonomik politikalarını bütün dünya ülkelerine dayatması olarak karşımıza çıkar.

Küreselleşme bir yapaylık ve dayatma, bir "postmodern emperyalist yayılma"dır. Bu dayatmayı yapan, uluslararası sermayedir, Derin-Merkaz'dir. Bir kavram olarak küreselleşme sömürgeci zihniyetin ürünüdür. O insan zihnine bir dogma olarak sokulup yerleştirilir.

Küreselleşmenin dünya gündemine bütün ağırlığıyla oturması, yeryüzünü sarsıp alt üst eden şu olayla başlamıştır: 1990'da Sovyetler Birliği'nin dağılması ve hemen ardından, ABD'nin tek süper güç konumuna yükselmesi... Bu muazzam değişim ABD'nin önüne çok büyük fırsatlar koyarken, küreselleşmeye de farklı bir anlam kazandırdı. Değişimin başlıca sonucu; ABD'nin dünyanın tartışmasız tek egemen gücü haline gelmesi ve bu gücünü artırmak ve korumak için, dünyayı yeniden düzenlemeye girişmesi oldu. Ancak küreselleşmenin kendisi de bu evren'in yasalarına bağlıydı, örneğin "her etki tepki doğurur yasası"na... Çok geçmedi, bu Amerikan dayatması; yalnız dünyanın yoksul ülkelerini değil, başta Avrupa'nın ulus-devletlerini bile rahatsız etmeye başladı.

I) AMAÇ YOKSULLARI SÖMÜRMEK

Dünyada "Amerikan dayatması küreselleşme"den zarar görmeyen tek bir az gelişmiş ülke yok. Bununla birlikte az gelişmiş ülke insanların küreselleşme karşısında tek vücut olduklarını, hepsinin aynı şekilde etkilendiklerini söylemek istemiyorum. Çünkü söz konusu halklar homojen değil. Küreselleşmeden ağır darbeler yiyen yoksul yığınlarının yanı sıra, bir mutlu azınlık vardır ki, küreselleşmeden de, kendi hallerinden de çok memnundur. Neden? Çünkü bu sınıflar emperyalist ülkelerle ortak, kendi ülkelerini, kendi halklarını sömürüyorlar. Çoğu zaman yöneticiler de bu mekanizmanın içindedir ve gerçeği halklarından gizlerler. Ancak seyrek de olsa dürüst olanları da var. Bunlardan, arşivimde bulduğum bir dokümanda (2000) adına rastladığım birini örnek olarak vermek istiyorum: Malezya Devlet Başkanı Mahathir Mohamed... Bu zata göre "zengin ülkeler küreselleşmeyi yoksul ülkeleri sömürmek için kullanmaktadır. Küreselleşme olgusu tartışmaya açılmalı, bu konuda uluslararası bir diyalog başlatılmalıdır." M. Mohamed ayrıca şunları ekliyor sözlerine: "Küreselleşme önünden kaçamayacağımız bir süreç olarak gösteriliyor. Zengin ülkeler de bu süreci hep kendi çıkarlarına göre yorumluyor. Sürecin tartışabileceği uluslararası bir forum da yok. Oysa dünyada herkese yetecek kadar zenginlik var. Ancak zengin ülkeler refahı yoksullarla paylaşmak için herhangi bir çaba harcamıyor. Para birimlerinin serbest dolaşımı nedeniyle 1997-98 krizinde Asya ekonomileri büyük zarara uğradı. 30 yıl uğraşarak düze çıkmayı başaran bölge ekonomileri, iki hafta içinde ellerindeki her şeyi kaybettiler."

Değerli iktisat profesörlerimizden Yakup Kepenek de bir makalesinde (Cumhuriyet, 17 Eylül 2001) özetle şunları yazıyordu: Küreselleşme, hızlı savunucuları ne derse desin, yoksul ülkelerle zenginler arasındaki gelir aralığını her gün biraz daha açıyor; bir büyük uçurum oluşmasına sebep oluyor. Aynı uçurum süreci orta ve az gelirli ülkelerin kendi içlerinde de yaşıyor; çünkü bu ülkeler sosyal güvenlik alanına yeterince kaynak ayıramıyor. Yerkürede işsizlik, açlık, yoksulluk ve hastalık ile boğuşan, eğitimsiz, sağlıksız ve barıksız milyarlarca insan yaratılmış bulunuyor. Sonra, bu olay kanıtıyor ki, geçmişin kale anlaşıyla korunma olanağı tarihe karışıyor. Bundan sonra, en gelişmiş silahlar, yüksek duvarlar, elektrikli tel örgüler ve haberleşme düzenlemelerinin varlığı, güvenliği sağlamaya

yetmeyecektir. Yapılması gereken hem Türkiye düzeyinde hem de yerkürede hakça bir düzen kurulmasını, yani sosyal adaleti geçerli kalmaktır.

II) KÜRESELLEŞMEYE KARŞI ÖRGÜTLENME

Bütün bu olumsuzluklara rağmen durum umutsuz değil. Dünyanın her tarafında küreselleşmeye karşı, onun fikir alt yapısı olan Neoliberalizm'e karşı ciddi tepkiler, hareketler ve örgütlenmeler görülmeye başladı. Bu örgütlenmeler hakkında genel bir bilgi verdikten sonra, bunların en tanınmış olanı, ATTAC üzerinde genişçe durmak istiyorum.

A) Küreselleşme Karşısı Örgütler

Neoliberal küreselleşme karşısında örgütlenmeye giden küreselleşme karşıtları geniş bir yelpaze oluşturuyor. Sendikalar, sivil toplum kuruluşları, çevre örgütleri tarafından aktif bir şekilde desteklenen küreselleşme karşıtı gruplar arasında farklı yaklaşımlar da söz konusu. Bununla birlikte hemen hemen tamamının birleştiği temel noktalar var ki bunlar küreselleşmeye karşı hareketin bir tür programını oluşturuyor. Söz konusu temel konular şöyle sıralanabilir (Güray Öz, Cumhuriyet, 27 Ağustos 2001): -Uluslararası finans piyasalarındaki spekülasyon sermaye hareketlerinin kontrol altına alınması, -Vergi kaçakçılığının önlenmesi, -Vergi cennetlerinin kurutulması, -Daha adaletli bir gelir dağılımı.

Küreselleşme karşıtları; G-7'lerin emrinde olan Korunç Üçüzler'in, yani Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ), Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası'nın, uluslararası finans piyasalarının güdümünde hareket ettiği kanısındadır. Mücadele ve tepkilerini özellikle bu "uluslararası" örgütlere ve toplantılara yöneltiyorlar.

B) ATTAC

Küreselleşmeye karşı gerçekleştirilen örgütlenmelerden en başta geleni; Avrupa ölçeğinde bir teşkilatlanma olan, "Action Pour la Taxe Tobin Pour l'Aide aux Citoyens", kısa ve tanınmış adıyla ATTAC'dır. Türkçe'ye "Yurttaşlara Yardım İçin Tobin Vergisi Eylemi" şeklinde çevrilebilir. Fransa'da kurulan, çok kısa bir süre içinde beklenmedik bir yaygınlık ve etkinlik kazanan ATTAC, neoliberal küreselleşmenin yol açtığı toplumsal eşitsizliklere ve haksızlıklara karşı "ilerici" çözümler arayan ve öneren bir örgütlenmedir. Neoliberal küreselleşme karşıtlarını ortak bir çatı altında toplayan, geniş bir sosyal cepheci.

ATTAC nasıl kuruldu? Kısaca şöyle: 1997 yılında Fransa'da başlayan ATTAC hareketi aynı yıl patlak veren ünlü Asya krizinin hemen arkasından, Fransa'nın ünlü gazetesi Le Monde Diplomatique'te mali piyasaların yıkıcı gücünü ele alan bir makale ile başladı. Makale, finans piyasalarını "orman kanunları ile hareket eden sanal bir iktidar" olarak nitelendiriyordu. Daha sonra bu yönde bir örgütlenmeye gidilmesi çağrısı, tahminlerin ötesinde bir yankı buldu ve ilk elde 4 bin kişi çağrıya olumlu yanıt verdi. Le Monde Diplomatique yazarları bu gelişme karşısında harekete geçmeye karar verdiler ve 1998 yılında diğer sol eğilimli gazeteler, sendikalarla birlikte, bir bilgi ağı olan ATTAC'ı kurdular.

Bugün çok sayıda ülkede faaliyet gösteren ATTAC, yerel potansiyelleri harekete geçiren uluslararası bir ağ halini almış bulunuyor. Hedefi, küreselleşmenin, sadece belirli bir sınıfın değil, tüm insanlığın yararına olmasını sağlamak. ATTAC 'Tobin vergisi' adıyla da anılan spekülasyon kazançlarına vergi konulmasını istiyor. Tobin vergisi, adını, bu fikri ilk kez ortaya atan Nobel ödüllü Amerikan iktisatçısı James Tobin'den alıyor. Tobin uluslararası döviz hareketlerinin vergilendirilmesini teklif etmektedir. Ona göre uluslararası piyasalarda günde 2 trilyon doların üzerinde, hiçbir mal veya hizmetle ilgili olmaksızın spekülasyon para kazanılmaktadır, bu kazanç mutlaka vergilendirilmelidir.

ATTAC'ın önde gelen prensiplerinden biri "şiddete başvurmamak"tır. Yığınları neoliberal küreselleşme karşısında sessiz kalmamaya çağırarak, yığınsallaşmak ve

etkin protesto gösterileri ve bilgilendirme faaliyetleri ile kapitalist küreselleşmeyi geriletmeyi hedeflemektedir.

III) DEVLETÇİ POLİTİKALARA DÖNÜŞ

Neoliberal küreselleşmeye olan tepki sadece yukarıda belirttiğim hususlardan ibaret değil. Eleştiri ve eylemler Neoliberalizmin temellerine kadar uzanıyor. Değişimin bu yönünü Türkiye'de Neoliberal gazetelerden birinde yazan Osman Ulagay'dan alıntı yaparak ortaya koymanın daha ikna edici olacağını düşünüyorum. Adı geçen yazarın analizini (Milliyet, 17.1.2007) aşağıda özetle sunuyorum.

Küresel kapitalizmin başarı öykülerini dinlemeye devam ediyoruz. ABD'de Heritage Fondation ile Wall Street Journal'ın birlikte hazırladığı "Ekonomik Özgürlük Endeksi"ne göre küreselleşme süreci dünyada zenginliği artırmış ve gelir uçurumlarını azaltmış. Bu tür sonuçlara, seçilecek ölçüm yöntemine göre ulaşmak mümkün. Dünya ekonomisinin son beş yılda, son yarım yüzyılın en yüksek büyüme hızına ulaştığı bir gerçek de olsa, küresel kapitalizme yönelik tepkiler giderek yaygınlaşmakta, piyasa modeline karşı devletçi-korumacı politikalara umut bağlama eğilimleri artmaktadır.

Bu değişimin örneklerini şimdilik Latin Amerika ülkelerinde görüyoruz. Ancak devletçi politikaların ABD ve Avrupa'da bile gündeme gelmesi pekâla mümkün. Doğu'da Tayland da bu tür politikalara yönelmiş bulunuyor.

Dünyanın değişik ülkelerinde devletçi politikalara yöneliş çabaları şu alanlarda gösteriyor kendini:

-Devlet ulusal kaynaklara sahip çıkıyor. Bunları işleten yabancı şirketlerle yeniden pazarlık masasına oturuluyor.

-Telekomünikasyon ve diğer bazı temel hizmet alanlarında yabancı şirketlerin etki alanları sınırlandırılıyor. Kamulaştırmalara gidiliyor.

-Yabancı sermayeli şirketlerde yabancı payı sınırlandırılıyor. Denetim hisselerinin yerli ortakta olması sağlanıyor.

-Uluslararası sermaye hareketlerinin serbestliğine sınırlama getiriliyor.

-Merkez bankasının özerkliği kaldırılıyor.

-Dış ticarete devletin denetimi artırılıyor.

Bu yazımın sonucu kısa olacak:

"Dünyada değişmeyen tek şey değişmedir" diyenler,

"Dünya değişti ben de değiştim" diyenler,

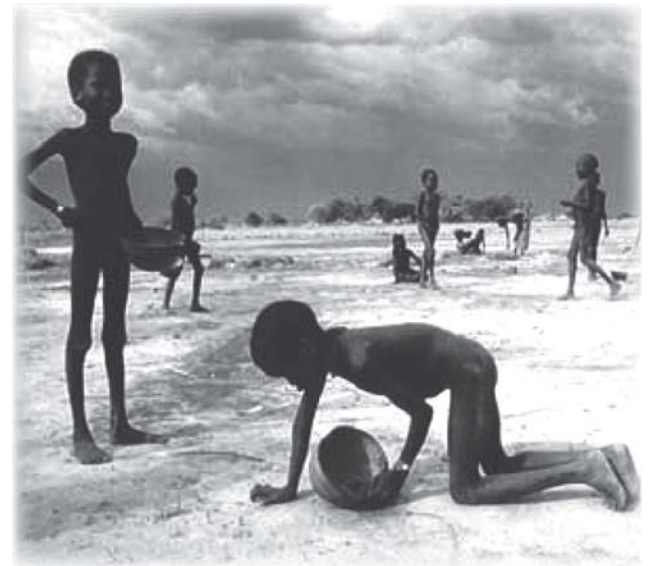
TÜSIAD, A.K.P., Amerikancı medya, liberal "parafesör" lerimiz...

Bakın, dünya yine değişiyor.

İşinize gelmez bilirim,

ama ben yine de söyleyeceğim:

Buna da uyum sağlasanıza!... ■

ÖZTÜRK'ÇE

Mustafa ÖZTÜRK

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ni desteklediğini, hatta "eşgüdüm başkanlığı"nı üstlendiğini söylemesi; 16 Şubat 2004'te "Bu proje içinde Diyarbakır bir yıldız, bir merkez olabilir. Bunu başarmamız lazım" demesi oldukça düşündürücüdür. Bir Türk başbakanının BOP'u savunması, akıllı olacak bir şey değildir. Belki kendisine bu konuda yanlış bilgiler verilmiştir. Ancak bu da bir mazeret teşkil etmez.

BOP'un ne olduğunu projenin sahipleri net bir şekilde ortaya koymuşlardır. ABD başkanı George W. Bush'un danışmanı stratejist James Blackwel, Senato'da yaptığı konuşmada çok açık konuşmuştur: "Büyük Ortadoğu Projesini sizin hepinizin bildiği bir masaldan esinlenerek anlatacağım. Ortadoğu Guliver (büyük) ve Liliput (küçük) ülkelerden oluşmaktadır. Liliput ülkeleri; korku ve endişe içindeki Katar, Kuveyt, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri ile arzu ve ümit sahibi Suudi Arabistan, Libya, Fas, Tunus ve Cezayir olarak ikiye ayrılır. Ortadoğu'daki Guliver ülkeleri ise; İsrail, Türkiye, Mısır, Suriye, İran ve Irak'tır. Birleşik Devletler'in menfaati için bölgede tek bir Guliver bırakılmamalı, o da İsrail olmalıdır. Mevcut diğer beş Guliver ülkesi etnik ve dini temelde bölünmeli ve ana gövdeleri ikinci grup Liliput ülkeleri; parçalar ilk grup Liliput ülkeleri haline getirilmelidir."

Irak'ın işgali, etnik ve dini olarak üçe bölünmesi, Sünni ve Şiiiler arasındaki kanlı mezhep savaşının sürdürülmesi ABD'nin BOP uygulamasından başka bir şey değildir.

Türk hükümetleri tarafından "stratejik ortak" diye adlandırılan ABD'nin, Türkiye'de de aynı şeyleri yapmayı düşündüğünden kimsenin şüphesi olmasın. Kuzey Irak'ta fiilen oluşturduğu kukla devletin Türkiye'nin geleceğini nasıl tehdit ettiği ortadadır.

ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi Üzerine İtirafı

ABD silahlı kuvvetleri resmî yayın organı Armed Forces Journal-AFJ adlı dergi, Temmuz 2006 sayısında Ralph Fetters imzalı, "Kanlı Sınırlar" başlıklı bir makale yayımladı. Makalede, Ortadoğu'nun istikrarı için siyasi haritanın yeniden çizilmesi vurgulanıyor. Yazara göre Suriye, İran, Irak ve Türkiye'de 27-36 milyon Kürt yaşamaktadır ve bunlar için "Bağımsız bir Kürt devleti"nin kurulması şarttır. Yine yazara göre, bu Kürt devleti, "Bulgaristan'dan Japonya'ya kadar uzanan bölgede en Batı yanlısı ülke olacaktır." Bu son cümleden yazarın niçin bir Kürt devleti istediği net olarak anlaşılmaktadır.

Ortadoğu haritasının kanla yeniden çizileceği makalede şu ifadelerle anlatılmaktadır: "21. yüzyılda ABD silahlı kuvvetlerinin rolü, dünyayı ekonomimiz için güvenli bir yer ve kültürümüz için açık bir alan yapmak olacaktır; bu amaca ulaşmak için epey katliam yapacağız."

ABD'nin Türkiye'ye gönderdiği tehditlerin haddi hesabı yoktur. 4 Temmuz 2003'te Süleymaniye'deki "çuval olayı", PKK'nın terör faaliyetlerinde kullanılması ve sözde Ermeni soykırımının her yıl gündeme taşınması... Kısacası ABD diyor ki taleplerimi karşılamaz, önümde diz çökmezseniz başınıza ne çoraplar örerim. Maalesef, 1946'dan bu yana Türk hükümetlerinin başında olanlar ABD'ye gereken direnci gösteremediler. 1 Mart 2003'te TBMM'de reddedilen tezkerenin AKP hükümetinin gayretlerine rağmen Meclis'ten kabul görmediği unutulmamalıdır.

ABD'nin taleplerini, işbirlikçi de olsa, hiçbir hükümet Türk halkına kolay kolay kabul ettiremez. Bunu ancak işbirlikçi medyayı, işbirlikçi çevreleri, işbirlikçi sivil toplum kuruluşlarını kullanarak gerçekleştirebilirler. Bugün Türkiye'de yapılmakta olan da budur.

Bugün itibarıyla ABD, Irak ile ilgili olarak Türkiye'den şunları istemektedir: "Kerkük referandumu Irak'ın iç işidir, müdahale etmeyiniz. Kuzey Irak'ta fiilen kurulan Kürt devletiyle iyi ilişkiler kurunuz. O'nu tehdit etmek şöyle dursun, güçlenmesi için çalışınız. PKK benim teröristimdir; O'nu bana bırakınız. Ben kırmızı çizgi mizgi tanımam!"

ABD'nin Türkiye ile ilgili talepleri ise "Bush Bütün Türkiye'yi İstiyor" başlıklı yazıda şöyle sıralanmıştır: "Trabzon ve Samsun limanlarının deniz üssü haline getirilmesi; ABD gemilerine Boğazlar'dan bildirimsiz geçiş hakkı; İskenderun limanının bir bölümünün ABD'ye verilmesi; Urla ya da Mordoğan'da tesis adıyla uçak gemilerinin yanaşacağı deniz üssü kurulması; Trakya'da yeni bir üs; Mardin-Batman-Silopi üçgeninde 18 bin asker bulundurma ve bu askerlerin Türkiye dışındaki operasyonlara bildirimsiz gidip gelme hakkı; İncirlik'in genişletilmesi ya da Batman Havaalanı'nın üs yapılması; Sabiha Gökçen Havaalanı'nı kullanma hakkı..." Anlaşılacağı gibi ABD, Ortadoğu'dan Kafkasya'ya, Orta Asya'ya dek petrol ve doğalgazın çıkışı ve geçiş alanlarında bulunan ülkelere yapacağı askeri operasyonlarında Türkiye'yi kullanmak istemektedir. Bu da Türk milletinin asla hayrına olmayacaktır.

ABD politikasının etkili isimlerinden La Rouché, gönlünden geçenleri anlattığı bir yazısında şunları söylemektedir: "Türkiye Transkafkasya ve Orta Asya'ya yönelik askeri operasyonlarda, üzerine görevler yüklenmesi sürecinde parçalanacaktır. Örneğin İran'a karşı bir hareket, Türkiye'nin şimdiki biçimiyle bilinen bir millet olarak son nefesi olacaktır."

Türkiye'nin çıkarı, ABD'nin yanında komşu devletlerle savaşmakta değildir. Bu gerçeği Türk devlet adamlarımız çok iyi bileceklerdir ama ABD karşısında onurlu bir duruşu da maalesef sergileyemediler. Mesela Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün, Türk insanının yüzünü güldüren bir icraatına şahit olmuş değiliz. 16 Haziran 2003'te İktisadi Kalkınma Vakfı'nda yaptığı konuşmasında söylediği şu sözlerle bakınız: "ABD ile ortak vizyonumuz, ortak hedeflerimiz ve ortak çalışmalarımız var. Bunları daha da güçlendirmeye karar verdik; yakın bir işbirliği içindeyiz... Türkiye'nin gündemi, artık Filistin,

Erkiletli Ali Çavuş'un Oğlu Muzaffer Tok

(9 Ocak 1944 - 29 Aralık 2000)

İsmail BOZKURT

Alaca karlı bir aralık ayında güneşle ayazın münavebeli şekilde faaliyette bulunmak için sözleştikleri bir gündü ki, beklenen haber hemen her tafraya ulaşmıştı: Cenaze Ulu Cami'de...

Cenaze öğle namazını müteakiben kılınacak, namazdan sonra şehir mezarlığında toprağa verilecekti. Musalladaki tabut, sağlığında olduğu gibi gösterişsiz, çelensiz ve çiçeksizdi. Avlunun her cephesinden üçer beşer, su gibi akıp gelen her yaş grubundan insanlar doğruca tabutun başına varıyor, üç ihlâs bir fatiha okuduktan sonra birbirlerine sıkıca sarılıp ağlaşıyorlar, başsağlığı diliyorlardı. Kimdi bu müteveffa? Gelenler, gelmekte olanlar farklı bir görünüm arz ediyordu. Sanki tembihli giyiyorlardı. Zaman geçtikçe kalabalık şekilleniyordu. Duvarın dibinde sarılmış ağlaşan iki kişi: Mermer Ziya ile Şerbetçioğlu. Kar küreği gibi kocaman ellerini suratında harmanlandırarak Amasya elması gibi kızaran gözlerinden çenesine kadar akan gözyaşlarını avuçlayarak silen Ziya Tokluoğlu; merhumun dilindeki adı ile Mermer Ziya.

Bu ikili oradaki farklı görüntüden dolayı bir semboldü. Karşıdan bölük bölük başı yere eğik gelenler, hepsi bu cenazenin birinci de-

receden sahipleri. Görünen kitleden hiç birine merhumun ikinci dereceden dostu olmayı kabul ettiremezsiniz. Onun için isim sayamayacağım. Orada olanların hepsi ona malumdur. O'nun gönlünden geçmeyenler o mekânda kesinlikle yoktu. Çünkü orada gösteriş ve riya kaybolmuştu. Gene ki unutmam. Karşı kaldırımın üzerinde yığılı duran hanımlar ve hanım kızlar da aynı derecede gönüldâşları, kardeşleri idi. Onlar da aynı iddiaya sahiptirler.

İşte bu adam planlı veya plansız bütün yatırımını, huzurunda bulunanlara ve onların vasıtası ile de onların ulaşabileceği insanlığa yapmıştı. Şüphesiz bilerek. Karşı duvara çakılı kara tahtanın üzerinde unvansız ve işaretsiz ismin sahibi Muzaffer Tok, Erkiletli Ali Çavuş'un oğlu.

Bu gösterişsiz sade kimliği tanımayan mı var ki? 1944 doğumlu, ilkokuldan sonra Erzincan Askeri Lisesi, kısmen ikmali Kayseri Lisesi, Üniversite tahsili ise Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi. Müzeyyen Hanımefendi'yle evli, Selcen, Asiye ve Ahmet'in babaları...

Eşine sadık, evine bağlı, çocuklarına asla yalan söylememiş, onlarla bir arkadaş gibi ya-

kın olmuş, abartılı hayattan uzak sadelik arzusu dolu bir hayatı olmuştur.

Hazurundan çağdaşım olan herkes, Muzaffer'i en az benim kadar tanır. Kabul buyurlarsa bu satırları onlara mağruren yazma cesaretini gösterdiğim için kendimi mazur hissedebiliyorum.

Diyorum ki, o bir cevherdi, çağlayandı, billur ırmaktı, gülür gürlüdü. O herkese bir şeyler bıraktı. O'nun için yaş farkı yoktu. Cazibe merkezi idi. Herkes fıkra anlatır fakat O'nunki farklı. Herkes şiir okur, O'nunki farklı. Herkes yorum yapar O'nunki mutlaka farklıdır. Daha doğrusu O farklı okur, farklı görür

(Sol baştan): Ahmet Kaplan, Muzaffer Özdağ, Mustafa Şerbetçioğlu, Muzaffer Tok, Mustafa Öztürk, Süleyman Kürkçü, 1965-KAYSERİ

Kafkaslar, Balkanlar, İran ve Irak'tır. ABD yandaşlığının bundan daha açık bir ifadesi olabilir mi? Sayın Bakan başka bir konuşmasında da *"BOP, Türkiye'nin dış politika ilkelerine uygundur. ABD ile birlikte hareket ediyoruz. Amacımız İslam ülkelerine özgürlük ve demokrasi getirmektir."* Irak'a getirdiğiniz özgürlük ve demokrasi gibi mi Abdullah Bey? Bu Amerikan yalanına inanan bir kişi nasıl Dışişleri Bakanı olmuştur, hayret edilir.

Politikacılar böyle de bürokratlar farklı mı? Süleymaniye'de Türk askerini başına çuval geçirilip Türk onurunun çiğnendiği günlerde, MGK gibi çok önemli bir kurulun başında bulunan Yiğit Alpogan, Türk Amerikan İş Konseyi'nin verdiği yemekte adına hiç yakışmayan şu konuşmayı yapmıştır. Hem de ABD Büyükelçisi Eric Edelman ile İstanbul Konsolosu David Arnett'in huzurunda, çok derin muhabbetle: *"ABD ve Türkiye, bölgesel sorunlar açısından pek çok noktayı paylaşıyor, birlikte çalışıyor. ABD'nin Türkiye'ye, Türkiye'nin de ABD'ye ihtiyacı var. ABD ile ilişkiler ve AB üyeliği, Türk dış politikasının iki temel eksenidir. Türkiye laik ve demokratik yapısıyla, ABD'nin bölgedeki çalışmalarına ivme kazandırıyor. Ortak çıkarlarımızı cesaretle savunalım. İki ülke arasında her seviyede mutabakat var. Avrasya-Ortadoğu coğrafyasında Türkiye merkezi bir rol oynuyor. Avrupa'daki bazı üslerin Romanya'ya kaydırılacak olması, Kırgızistan ve Özbekistan'da edinilen üsler ABD'nin bölgeye dönük siyasetinin işaretlerini vermektedir. Türkiye, ABD'nin değerlerini savunuyor; bu nedenle güçlü ortak olmalıdır."* Ne diyelim Allah herkesin gönlüne göre versin de Türk milletinin ABD ile ortak olup soydaş ve dindaşlarını katletmek ve ABD'nin bencil, sömürgeci, katliamcı değerlerini savunmak gibi bir amacı yoktur. Kimse Türk milletini pazarlamaya kalkmamalıdır.

Bugün Türkiye'nin bulunduğu noktanın tespiti yapıldığında, ABD ve AB'nin ülkemizde çok etkin olduklarını görebiliyoruz. Bu nedenle *"Türkiye, Washington ve Brüksel'den yönetilen bir ülke hâline gelmiştir."* Diyenlere hak vermemek mümkün değildir. Ancak bu durum asla böyle devam etmeyecektir. Türk milleti teslim olmayacak ve onuruyla yaşamak hakkını savunacaktır. ■

Ne Çok Düşmanımız Varmış

Oğuz Solak

Türk halkı olarak Ermeni asıllı Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı Hrant Dink'in öldürülmesinden derin üzüntü duyduk. Çünkü Türkler her canlının acısını kalbinde duyacak kadar merhamet sahibidir.

Ancak olaydan hemen sonra televizyonlarda başlayan daha sonra da gazetelerde devam eden Türk milletini aşağılama kampanyası her Türk'ü üzmüştür. Özellikle *"Hepimiz Ermeniyiz"*, *"Ermeni soykırımının intikamı alınacaktır"* sözlerini taşıyan pankartlar, katil daha belli olmadan Türk milliyetçiliğinin hedef tahtasına oturtulması, normal tepkilerin çok ötesinde, kin ve düşmanlığın açık beyanlarıdır.

Fırsatı ganimet bilip Türk halkına kinlerini kusanlar kimlerdir? Bunlar Kürt ve Ermeni konferanslarında boy gösteren AB ve ABD işbirlikçilerinden başkaları değildirler. İçlerinde sözde İslamcı yazarlar var; Türk devletinin en üst makamlarında görev almış büyükelçiler var... Acaba bunlar gerçekten Türk mü? Yoksa dejenere olmuş mahluklar mı?

Dünyanın her yerinde her zaman kullanılacak bir cahil çıkmıştır ve çıkabilir. İnsanlık tarihinde de bu tip olaylar her zaman olmuştur. Ancak böyle bir olayı bahane bilerek bir devlet ve milleti toptan mahkûm etmek

gibi bir ahlaksızlık ve hukuksuzluğa dünya tarihinde rastlamak mümkün değildir.

Olayda suçu doğrudan doğruya Türk milliyetçilerine yüklemek isteyenlerin amacı, Hıristiyan Batı emperyalizmine karşı Türk halkında uyanan millî direnci kırmaktır. Böyle düşünmemiş olsalardı, PKK'nın katlettiği Türk subayı ve Mehmetçiklerin cenaze törenlerine de katılır bölücü katilleri protesto ederlerdi. Bunları hiç görmedik

Bir günah keçisi bulmuşlar: Polat Alemdar. Sanki *"Kurtlar Vadisi"*nden önce Türk-İslam düşmanı Stevan Segal, Chuck Noris, Rambo vahşeti yoktu, vampir filmleri yoktu, kovboy filmleri vahşeti yoktu. Bizim sözde aydınlarımız millî olan ne varsa acımasızca yere çalarlar ama söz konusu ABD ve AB olunca dut yemiş bülbüle dönerler. Türk halkı bu ihanetin farkındadır.

Türk milleti merhametlidir, sevecendir, yardımseverdir ve bu hasletler yanında vatansever ve onur sahibidir. Bu nedenle, Hrant Dink cinayetini kullanarak Türk milletinin onuruyla oynanmasına izin veremeyiz. Devlet ve milletin bekasından sorumlu kurumlar susup uyusalar dahi Türk halkının yapılan hakaretleri sineye çekeceği sanılmamalıdır. Millet kendini savunacaktır. ■

TÜRK OCAKLARI KAYSERİ ŞUBESİ ŞUBAT 2007 SEMİNER PROGRAMI

TARİH	KONUŞMACI	KONU
6 Şubat 2007 / 19:30	Prof. Dr. Mahir NAKİP	"Irak'ta Son Gelişmeler ve Kerkük'ün Geleceği"
13 Şubat 2007 / 19:30	Mehmet ÇAYIRDAĞ	"Nasıl Değişiyoruz?"
20 Şubat 2007 / 19:30	Haluk GÜZEL (Zihin Uzmanı)	"İnsanda Hayat Hayatta İnsan II"
27 Şubat 2007 / 19:30	Prof. Dr. Munis DÜNDAR	"Genetikte Güncel Gelişmeler"

farklı yorumlardı. O'nun rahle-i tedrisinden geçen herkes ismi ve unvanı ne olursa olsun kendine çeki düzen verirdi. Çok erken oldu. Çok şey bekliyor idik. Yeni yeni elimiz ağızımıza yetmeye başlamıştı. Dünya malına fazla muhabbetimiz yoktu ama her türlü ihtiyaçları giderilmiş, içinde Muzaffer'in gurleyeceği donanımlı bir yere ihtiyacımız vardı. Bunu birlikte hayal ediyorduk.

Dost meclisinin değişmez köşe taşının, bir toplumun kültür hayatı için varlığı nimet iken yokluğu ne kadar büyük kayıp anlatmam. Diyebilirim ki okuduklarını hiç unutmazdı. İyi okurdu, not alırdı. Düzenli yazmayı pek sevmezdi. Köşe yazıları yazdığı zaman bile ayaküstü denecek şekilde idi. Fazla kuralcılıkta güvensizlik ve samimiyetsizlik görürdü. Kendisi de dâhil olmak üzere, müşterek kural olsun derdi. Neyi gündemine almış ise onu mutlaka eksiksiz anlatmaya çalışırdı. Bugün havamdayım dediği zaman asıl onun kıvamına girip havasını bulup kucakladığı küçücük masasından, bir açılıp bir kapanarak, o herkese yeten gur sesi ile, arkası kesilmeyen Maltepe'sinden bütün samimiyeti ile çektikten sonra... İşte o andan itibaren sizin sıfatınız, kariyeriniz, sosyal konumunuz ve de konu ne olursa olsun orada farkın da farkını ondan dinlersiniz. Gerek doğunun ve gerekse batının düşünce önderlerini ikmalde büyük gayreti vardı. Hatta onun için **Dostoyevski**'yi en iyi anlatan diye konuşulurdu. Gençlere Mümtaz Turhan'ı, Cemil Meriç'i, Erol Güngör'ü, Yahya Kemal'i, Necip Fazıl'ı, Arif Nihat Asya'yı düşüncesi ile yaşayışına hayran olduğu **Galip Erdem**'i ve daha nice-

lerini birer hayat iksiri gibi içirirdi.

İkinci kör bağırsak tabir ettiğimiz bir hücre büyüklüğündeki sahaf dükkânında bir çıkın kadar topaç peydahlayarak yer bulup yerleşmek epeyce marifetti. Hücre dengini alıp sohbet başladıktan sonra tahmin ediyorum her gencin gönlünden şu geçerdi; artık bu saatten sonra yer vermek zorunda kalacağım bir büyüğüm gelmesin! Aksi halde ayağımı kaldırırsa yeniden yerine koyamazdı. Sohbet uzun sürer her cuma mesaiden sonra aynı minval üzere herkesin tadı damağında; randevusu olanlar, akşam gezmesi olanlar hane halkıyla epeyce sıkıntı

(Ayaktakiler, sol baştan): Mustafa Şerbetçioğlu, Ayvaz Gökdemir, Mehmet Kocakahyaaoğlu.
(Oturana:) Muzaffer Tok. 23/02/1968

yaşarlardı. Bazen tatlı yalan bile söyleyenler olurdu. Vazgeçmek kolay mı? Hücre küçük ama yankısı büyük olurdu. Arada kendini gösterme ihtiyacı olan zevattan da uğrayanlar olurdu. Birkaç hamle yapar misal verir, bir türlü iki ucunu bir araya getiremez, o zatın da durumunu kurtarmak için türlü manevralarla onu mahcup duruma düşürmez onunla bir yolunu bulur zaman harcar ayrıca görüşür anlatır an-

latırdı... Eğer bir cevher varsa kazandık der, o da devam ederdi. Yoksa bir daha o semte uğramazdı. Öğretmenlerle çok ilgilenirdi. Sınıf öğretmeni değildi ama bir bakarsın sınıf öğretmenini karşısına almış çocuğun davranışı ile ilgili temel bilgiler veriyor örnekler gösteriyor. Öte taraftan öğretmeni ile uyum zorluğu yaşayan liseli gençleri, telkinleriyle hayran bırakıyor; onları ölçüyor, biçiyor, zaman harcıyor isimlerini öğreniyor, birer kitap hediye ediyor, takip ediyor, sınıfta fark edilip edilmediğini öğreniyordu.

Sanayide çalışan çıraklardan da grupları vardı. Onlar da kendi muhitlerinin öncüleri idi. Onun dünyasında hiçbir insan ve hiçbir olay hafife alınmazdı. Her şey önemli idi. Zihinsel engelli çocuklara kravat alır dağıtırdı ki kendilerinin önemsendiğini bilsinler de üzülmesinler diye.

O, suskunların bulunduğu yerde haykıran bir **Türk!** Boynu bükükleri görünce gözyaşlarını tutamayan bir **Mümin**, gönlü bulgur kazanı gibi kaynayan bir **Dost** idi. Dedikodu

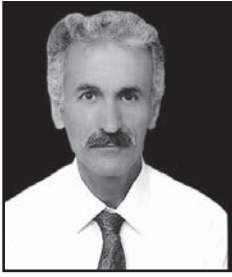
bilmezdi. Beceremediğinden değil çok basit bulurdu, zevk almazdı. Onun için bir ideolojiyi tanımak ona sahip olmak farklı şeyken, ideolojiyi kişilik haline getirmek ayrı şeydi. İdeolojik kişiliği tanımlarken sürekli Cemil Meriç'ten hatırlatmalar yaparak kendi kişiliğini başkasında görmek olarak yorumlardı. İsrarla şöyle demeye çalışırdı; toplumda ortak düşüncesi olanların, düşüncede derece farkı olması normaldir, halbuki bizim toplumda ortak düşüncesi olduğunu zannettiğimiz insanların arasında derece değil mahiyet farkı var biliyor musunuz diye ısrar ederdi.

Erken görme ve erken tespit gibi bir özelliği vardı. Tabusuz ve korkusuzdu. Fikir ve feraset sahibi herkese saygılı idi. Diyebilirim ki, Kayseri'de farklı düşünceye sahip insanların bir araya gelebileceğinin uygulamadaki sembol ismi rahmetli **Muzaffer** olmuştur. Bu sayede epeyce dost kazandığımızı da mutlulukla ifade etmek isterim. Kim onlar dersiniz, gereği var mı işte buradalar dostlarımız ya!

Günümüz Türkiye'sinde gelişen olayları O'nunla birlikte yorumlamayı ne kadar isterdim. Bizimle hiç ilgisi olmadığı halde bize bir şeyler vereceği zannı ile üzerine yumuldukları İslam Kalvenizmini, Papa'nın geliş ve gidişini, Mehmet Ağar'ın açıklamalarını, Ecevit'in bekletilen cenazesini fırsat bilerek yapılanları: halkçı için halkçılık ve demokratlık adına... Ve daha nicelerini.

Muzaffer'i anlatmak kolay değil. Özellikle Ali Çavuş ile birlikte Muzaffer ayrı bir yazı konusu olmalı diyorum.

Ruhu şad olsun... ■

MORÖTESİ DÜŞÜNCELER Osman KARABABA

Hrant Dink Kurban mı?..

Kurban nedir, kurban?...

Bir şeyin uğruna dökülen kan?.. Kutsiyete, ulviyet yoluna harcanan?...

Genellikle kutsallıklar adına başı ortaya konulan...

Allah için... Tek...

Son zamanlarda kurban etmenin, kurban adamanın mecrası değişti...

Artık bir siyasiye yalakalık için yağdanlıkların kestikleri de bunun içine giriyor...

Bir "baş" bir beldeye gelmişse... Bir beceriksiz "baş"kan seçilmişse... Hani hak edilmesi mümkün görülmeden ya da hak edilemeyen fiiliyatı meşrulaştırmak kurbandır artık...

Kurban, cana kıymak... En kıymetliye kıyabilmek... En kıymetliyi en kıymetli sayılana adamak...

Kurban, kan dökmek... Sevgiliye jest... Sevgiye, sevgiliye and içmek, onun uğruna en kıymetliden geçmek... Sevgiliyi hoşnut etmenin tezahürü... Yüksek makama kanlı arzuhal... Bir şey uğruna kanla atılan imza.

Niçin? Çünkü nizama gelmeyen düzeni reklamlarla otoban yapmak için...

Fabrika, konut temelinde, kör bir aşkın emelinde, bir açılışın evvelinde kurban...

Çocuk; doğar, civcivi boğar, onulmaz hastalığı kovar; işe kavuşur, insan içine karışır bir bakmışız kurban...

Ben tek kurban tanırım... Allah için, Allah adına... Acizlerin yadına, başka şeylerin imdadına kesilenleri değil...

Ancak iklimler değişmiş, rüzgarlar ters yönden esiyor... İnsanlar olmadık şeyler için kurban kesiyor.

Peki, insanın insana kurban edilmesine ne dersiniz?.. Vahşete nasıl "evet" dersiniz!!!

Türkiye'de bütün dünyanın gözü var... Bu yüzden kan revan...

Zafer sabahlarını kovalayan mazideki ihtişamı unuttu "ihtiyar adam"... Yol, yordam için batıya gitti... Rujlu dudakları, fondötenli yüzleri görünce kimliğini engizisyon ahırında unuttu...

Başında bir utanç tacı vardı, o da "az gelişmişlik" ti...

Ülkede bir AB sevdası peyda oldu yanık gönüllerde.. Bir sevda ki ona her şey feda... Herkesin gözü olan bu ovada, ancak engeller oluştu arada... Dağlar geçit vermiyor... Yollarına 301 çıktı... Zaman çok gecikti... Sabırsızlaştı devler, tanrılar acıktı... Kurban istiyor...

Üç, beş satılmış 301'i piç yaptı. AB'ye şartsız taptı... Tanrılar bundan nem kaptı... İşler rotadan saptı... Ve Trabzon'dan bir kıyamet koptu...

301'i mahkum etmek için azınlıktan kanlı gömlek bulmak gerekti... Ve öyle de oldu...

Ermeni davasıymış gibi seçildi Ermeni'den bir kurban... Çünkü böyle istemişti derin ruhban... Şerh düşmüş Türk yurduna aziz Matufyan... Ve Hrant Dink'in katline bulundu tıfil bir paravan...

Aman!.. Aman ki aman!..

Aman dilendi ancak neylesin buna iman, neylesin buna İslam!..

Kuşlar dillendi, taşlar dillendi, çift yılanlı başlar dillendi... Törende ne neler yendi!.. Neler dendi neler!.. Paslı haçlar bilendi!.. Papazların kara kara pelerinlerine takılmış kahpe pankartlar... İnsan kalmadı hep Ermenilendi... İçi boş, kimi liboş, kimi sarhoş, asırlık godoş sloganlar kurbanın ruhaniyeti üzerinde tüllendi...

Ne kadar ajan varsa yollandı, kim bilir nerelere çakallar, tilkiler mevzilen-di... Yüce Türk milleti "katil devlet" olarak mimplendi, şehit kanları üzerinde ne niyetler demlendi...

Hrant Dink'in musalla tahtına oturan Nemrutlar, saltanatın sarhoşluğuyla çimlendi...

Hrant Dink üzerine kurulan köprülerle Türk'ün kutsal kaleleri, mahrem mevzileri, milli değerleri bir bir hedeflendi...

Dört tane soysuz, akılsız da bunlara kandı... Aslında Türk'ün bağı yandı, ciğeri yandı. Ne Türk uyandı, ne Ermeni uyandı!.. Herkes ekranlara kandı, sahne gerisine kimse uzanmadı...

Hrant Dink tanrısı olmayanların tanrılarına kurbandı.. ■

Moda Kültürlerin Yok Ettiği Halk Kültürümüz

Hakan TUNÇ

Geleneksel kültürün dokulaştığı halk kültürü milliyetimizin en önemli yapı taşını oluşturmaktadır. Türk kültürünün köklü birikimlerinin, konar- göçer yapıdan yerleşik düzene geçmesine kadar süre gelen zamanda, coğrafi unsurlar kültürel öğelerimize paha biçilmez değerler katmıştır. Yani, milli kültürümüz Anadolu coğrafyasında Türk kimliğinin şekillenmesinde önemli bir unsur olmuştur.

Anadolu coğrafyasının Türk kültürel değerleriyle bezenişi, Anadolu'yu hem fiziksel hem de beşeri olarak dünyanın en gözde mekânı yapmıştır. Türk kültürünün geçmişle bugünü arasında süregelen kültürel birikimlerin yapısı, halkı bir arada tutan en önemli unsurlardan biridir. Çünkü gelenek ve göreneklerimiz; sevgi, saygı, hoşgörü, yardımlaşma ve dayanışma gibi evrensel değerler üzerine kurulmuştur. Gelenek ve göreneklerde, topluluk içinde yaşayan toplumun değişmez bir parçası olması ve bireyin tüm davranışlarını toplumun ihtiyaçlarına göre belirleme kuralı hâkimdir. Halk kültürünün resmedildiği geleneklerimizde, özel yaşamın gizliliğine verilen önem, kişilerin ilgi ve ihtiyaçlarına saygı duyulması, yardımlaşma ve dayanışma inancı gibi insanlığın temel değerleri bulunmaktadır.

Halk kültürümüzü üzerinde barındıran Anadolu coğrafyası, insanların davranış kalıplarında sezgisel olarak milli benliğimizi özellikleri ile bezenmiştir. Anadolu'da bazen yakılan bir ağıtla ortaya çıkan yoğun duygu seli, insan sevgisinin en güzel nameleri olurken bazen bir manide ortaya çıkan güzel söz öbeği, tatmin olmuş ruhsal kimliklerin hoş duygu yüklerini oluşturur. Bazen de gelenek-görenekler birlik ve beraberlik duygusunun ayrılmaz timsali olmaktadır.

Milletimizin geçmişlerindeki parlak ışıklar, geleceğimizin aydınlık güneşidir. Halk kültürümüz, geçmişin yoğun birikimlerinin dokulaştığı manevi kalkanlardır. Halk kültürünün unutulduğu soluksuz yarınlarda milletler, iskambil kâğıtlarından dizilmiş kalelerde, en küçük meltem rüzgârlarında bile darmadağın olur. Böylece her yeni nesil, göreceli rahatlık uğruna, değerlerinden uzaklaşmış moda kültürlerle avunurken; yarınlara dönüştürülen umutsuz günlere dönüşür.

Anadolu coğrafyasında halk kültürünün katıksız yaşandığı binlerce köy bulunmaktadır. Bu köylerde, kültürel yapılarıyla özdeş binlerce aynı yapıda farklı detayda milli değerlerimiz bulunmaktadır. Bunların bileşkesinde dev bir kültürel mirası barındıran ve bir an önce aydınlatılmayı bekleyen Anadolu Türk Medeniyeti vardır. Bu dev kültürel kimliğin çok küçük yapı taşını aydınlatmak bile büyük emek isteyen bir iştir. Bu nedenle, halk kültürümüzün akademik düzeyde aydınlatılması için çok önemli çalışmaların yapılması gerekmektedir. Halk kültürümüzü sadece "kültür bilimi" olarak değerlendirmek onun bütüncül yönünü kavramamızı engeller. Her biri ayrı bilim dallarında değerlendirilmesi gereken kültürel öğelerimiz geleceğin aydınlık kuşaklarının altın anahtarlarıdır.

Günümüzde küreselleşmeye bağlı olarak oluşan genelde günübürlük heveslere göre şekillenen popüler (moda) kültür, ne yazık ki halk kültürümüzü tahrip etmektedir. Çünkü unutilan kültürlerin yerini, günlük tepkimelere göre şekillenen kültürel yozlaşmanın ürünleri doldurmaktadır. Gelenek ve göreneklerin yerini, kitle iletişim araçlarının etkisiyle günübürlük yoz kültürler almaktadır. Bu yeni yapılar gelenek ve göreneklerimizde olan sevgi, saygı, hoşgörü gibi evrensel değerlerimizi yıkararak bencillik ve vurdumduymazlık gibi sancılı yaşam tarzlarını oluşturmaktadır. Böylece değerlerimiz değersizleşerek yıkıcı dönüşümlere dönüşmektedir. Örneğin köylerimizde arazi ihtilafları, boşanma, kavga, gelir dağılımı adaletsizliği gibi sorunlar özel televizyonların yaygınlaşmasıyla patlak vermeye başlamıştır. Önceden halkın hayretle ve dehşetle karşıladığı olaylar günümüzde neredeyse normal hale gelmiştir. Eskiden köylerdeki çocuklar "harman" denilen yerde toplanarak gruplar halinde oynarken, günümüzdeki çocuklar evlerinin içindeki kapalı odalarda televizyon karşısında ruhani robotlara dönüşmektedir. Nasıl ki kendi bedenine yabancılaşmış insanlarda ruhsal bozukluklar başlarsa, kendi kimliğine yabancılaşmış milletlerde de toplumsal bozulmalar başlar.

Kısaca, Anadolu coğrafyası, Türk kültürel kimliğiyle çok önemli bir medeniyet yeridir. Ama ne yazık ki bu kültürel kimlik onu yaşayanların ölmesiyle unutulup gidiyor. Bu kültürel kimliği, onu yaşatacak insanlarla ayakta tutabiliriz. Bu da ancak kültürel unsurların sözlü ifadelerinin yazılı hale getirilmesiyle mümkün olabilir. Ayrıca kitle iletişim araçları da kültürel özelliklerimizi tanıtıcı ve özendirici yayınlar yapmalıdır. Yoksa bizi bir arada tutan kültürel değerlerimiz olmadan yaşamamız mümkün değildir. ■

TARİHÇE

Mehmet ÇAYIRDAĞ

Geçen Bayram İstanbul'da idim. Bayramı çocukların yanında geçirmek üzere gitmişim. Üçüncü bayram günü, epey zamandır düşündüğüm İstanbul'un Yedikule-Topkapı arasındaki surlarını incelemek için Yedikule'ye gittim. Belgrad Kapı'dan surların iç tarafına, yani şehir tarafına geçtim ve buradan Topkapı'ya doğru yürümeye başladım. Gerçekten muazzam bir tarih karşındaydı. Her bölümü çok teferruatlı ve içi içe birkaç sıra halinde inşa edilmiş surlar, bilhassa kapı bölümlerinde abidevi yapıları ile büyük bir sanat eseri olarak karşımda kilometrelerce devam ediyordu. Taş ve tuğlanın şahane işbirliği içinde çok güzel bir sanatla inşa edilmişlerdi. Binlerce yıldır Roma'nın, Bizans'ın, Osmanlı'nın başkentini koruyan bu duvarlar dile gelse de gördüklerini anlatsalar. Büyük bir heybet ve tantana ile seferlere çıkan ve sefer dönüşü merasimlerle başkentte burada karşılanan Roma ve Bizans İmparatorları, şehrin bu muhteşem surları ile ne kadar iftihar etmişler ve kendilerini ne kadar güvende hissetmişlerdi. Surların arkasında, üstünde, burçlarda göz alıcı kıyafetleri ile Roma-Bizans lejyonerleri, karakolları, surlar üzerinde meşhur Rum ateşini düşmana atan mancınıklar, okçular, surlara tırmanmaya teşebbüs eden düşman askerlerinin üzerine dökülmek üzere kazanlarda hazırlanan kızgın yağlar. Ancak bütün bu muhkem yapıya rağmen gene de sık sık buralarda sıkıştırılmışlar, surlar önüne kadar gelen önce eski Türkler, Hunlar, Peçenekler, Bulgarlar onlara rahat yüzü göstermemişlerdir. Sık sık da saltanat kavgaları ile birbirine düşerek gene bu surlar içinde ve dışında mücadele etmişlerdir. İslamiyet'le birlikte yine bu surlara kadar gelen İslam mücahitleri, Hz. Peygamber'in müjdelediği insanlar olmak için İstanbul'u almak üzere cihada girişmişler ve başta Ebu Eyub ül-Ensari olmak üzere birçok sahabe bu surlar önünde şehit olmuşlardır. Nihayet görevi devralan Türk İslam hükümdarları ve bilhassa Osmanlılar bu ilahi ülküyü nihayet başarmışlar ve Bizans'ı bu muhkem surlar onlardan koruyamamış ve yirmi bir yaşındaki kararlı hakanın emrindeki Türk mücahitlerini durduramamıştır. Osmanlı Türk İmparatorluğunun ortasında kalmış bu muazzam şehri de ele geçirip ebedi bir Türk İslam yurdu haline getiren Osmanlılar, tarihi şehri imar edip her yönde geliştirerek surlar içindeki Konstantiniye'yi başlı başına bir devlet gibi olan İstanbul hâline getirmişlerdir. Surları yeni baştan onaran, ilaveler yapan Osmanlıların, Rumeli fetihlerine başladıkları bu sur kapıları artık Bizans isimlerini terk edip o yörelerin, Belgrad Kapı, Silivri Kapı, Edirne Kapı gibi veya çevredeki önemli oluşumların ismi olan Mevlanakapı, Topkapı vs gibi bir destan devrine ait isimler ile anılmaya başlamışlardır.

Ben böyle hayal içinde surları takip etmeye başladım. Bazı yerlerde sur diplerine bir asalak gibi dayanmış gecekondular, harap duvarlar temizlenmiş, önü açılmış ve restore edilmişler. Çok yerde bu kadar önemli yapıların eski hâlinde mezbelelik olarak bırakılmış olması sebebiyle, yaklaşılması mümkün olmayacak uzak mesafelerden gözetleyerek gezime devam ettim. İstanbul gibi dünya merkezi bir yerde hâlâ bu surların çoğunluğunun bu şekilde perişan ve

onarımına muhtaç hâlde bulunmasına esef ettim. Hakikaten İstanbul'a Kayserili bir belediye başkanı lazım.

Bu şekilde yürüyüşüme devam edip Mevlanakapı'ya geldiğimde zaten bulutlu olan hava birden yağmura döndü ve ben hızlı adımlarla, korunacak bir yer aramaya başladım. Bunun için surların açık, yıkık ve kirli dehlizlerinden birinin içine girmeyi düşündüm. Böyle aranırken hemen biraz ilerimde eli yüzü is pis içinde, ağzında sigarası, üstü başı pejmürde, 30-35 yaşlarında birisinin önünde durduğu bir burca doğru yöneldim. Yaklaştığımda bu burcun önünün derme çatma bir kapı ile örtülecek şekilde düzenlenmiş ve içerisinin çöplerden toplanmış birçok malzemenin yığıldığı bir tepe olduğunu gördüm. Açık kapı önünde bulunan adama selam verdim ve yağmurdan korunarak yanına yaklaştım.

—Selamünaleyküm arkadaş, nasılsın, bayramın mübarek olsun!

—Aleykümselâm ağabey, senin de. Gel buyur, ıslanma.

Delikanlı benim yaklaşmam üzerine, bir suç işliyormuş gibi elindeki sigarasını arkasına sakladı ve içerdeki perişan durumdan sanki utanarak duvara doğru başını eğip çekildi.

—Hemşerim nerelisin, ne yapıyorsun burada?

Gene mahzun ve utangaç hâliyle:

—Tokatlıyım, sokaklardaki çöplerden kağıt, demir, naylon gibi işe yarar şeyler toplayıp burada biriktiriyor, sonra da satıyorum.

—Adın ne?

—Mehmet.

—İyi, adaşmışız.

—Mehmet bu işten para kazanabiliyor musun, başka bir iş bulamadın mı?

—Vallahi ağabey, on yıl önce İstanbul'a bir akrabamın tavsiyesi üzerine geldim. Orada burada iş aradım, amelelik yaptım, başka işler yaptım. Hiçbir işte de doğru dürüst bir para kazanamadım. Sonunda bu işi buldum. Bu yeri de dogulu bir arkadaştan kiraladım. Geçinip gidiyoruz işte.

—Bu sur devletin Mehmet, o adama sen haraç veriyorsun. Ne diye kira veriyorsun, burası onun mu ki?

—Ne yapayım ağabey, biz onlarla uğraşamayız. Ancak böyle idare edip gidiyoruz.

—Ne kadar veriyorsun ayda?

—50 Lira.

—La havle... Peki, nerede yatıyorsun? Oraya da ayrıca kira mı veriyorsun?

—Yok ağabey, burada yatıyorum. Nasıl bir de eve kira yetiştireyim. Bak şurayı yatak yaptım.

İrkilerek, çekinerek izbe, rutubetli, karanlık surun içine doğru baktım. Tahta tarabandan bir kerevet yapmış. Onun da üzerini naylonlarla küçük bir oda şekline getirmiş. Yatağı orada imiş ve geceleri orada kalıyormuş. Etraftaki çer çöp mezbele içinde bir kulübe... Gecelerini tek başına burada geçiriyormuş. İnanın birçoğumuz gündüzleri bile girmeye çekiniriz.

—Yahu Mehmet, İstanbul'da sizin zengin Tokatlı iş adamları olması lazım. Onlara gitsen de sana biraz yardımcı olsalar ya!

—Gittim ağabey, filan yerde şunlar, filan yerde şunlar var. Ama hiçbirini bana bir iş vermedi, bir şey yapmadı. Ben de bir daha onların kapısına gitmedim. Hatta akrabalarımız dâhi var. Bak bayram, onlara da gitmiyorum. Ağabey gitsem şimdi bir şey isteyecek sınırlar veya onlara bir sıkıntı veririm. Boş ver burada iyiyim. Az evvel çay demlemişim. Vaktin varsa gene demleyelim, içelim.

—Yahu Mehmet memnuniyetle içerim de, şimdi demleme memleme uzun sürer. Ben söz veriyorum tekrar çayını içmeye geleceğim. Peki, bayramda memleketine, Tokat'a gitseydin ya!

—Ağabey her bayram nasıl gideyim. Biraz para biriktiriyorum onunla da ancak bayramların birinde gidebiliyorum. Evliyim, iki çocuğum var. Giderken onlara biraz üst baş alıyorum. Biraz da para bırakıp geri dönüyorum.

—Allah, Allah, demek evlisin de... Mehmet yahu küçüklüğünde seni okutan olmadı mı, okumadın mı?

—Ah arasını hiç sorma ağabey. Benim bu rezilliğime sebep babam. İlkokulda köyde öyle güzel okuyordum ki, sınıfın birincisi idim. İlkokulu böyle bitirdim. Öğretmenim evimize kadar gelip babama yalvardı; bu çocuğu şehirde yatılı okula verelim, çok akıllı, okusun, dedi. Ancak babam Nuh dedi peygamber demedi; "Hayır benim tek oğlum, tarlalarımıza, hayvanlarımıza bakacak kimsem yok, göndere-mem" dedi. Öğretmenim de fazla ısrar edemedi, üzülerek evimizden ayrıldı. Babamla birlikte tarlamızla uğraşmaya başladık. Sonra o öldü. Köy yerinde tarla pek para etmez oldu. Ben de buraya geldim.

Yağmur dinmişti. Sanki Mehmet'in bu perişanlığının mesulü benmişim gibi yıkıldım. Ne yapabilirim diye düşündüm. Bir müddet sessiz bekledik. Sonra;

—Hadi şimdilik Allahaismarladık, deyip ayrıldım. O da;

—Güle güle ağabey, Allah razı olsun, tanışmış olduk, dedi.

Bir yandan yürüyor, bir yandan da bir yakınımdan ayrılıyormuş gibi hüzünleniyordum. Mehmet gibi bütün bu garip Türklere yanıyordum.

Ne zaman bu milletin bir sahibi gelecek?

Ne zaman bu milletin en köşe bucağındakine kadar el atılacak?

Ne zaman bu milletin zenginleri, fakirlerini düşünecek ve mallarının içinde fakirlerin de hakkı olduğunu kabul edecekler?

Ne zaman bu gariban milletin en ücra yerdekilere kadar envanterini çıkarıp asgari geçimlerini sağlayacak bir güce erişeceğiz ve bu anlayışta sahiplerimiz olacak?

Ne zaman bu milletin tepesine binenlere devletin yumruğu ulaşacak?

Ne zaman sur içinde yatan Mehmet'ten kendini mesul hisseden devletlülerimiz olacak?

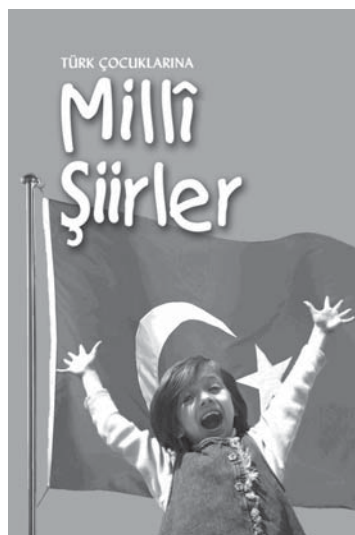
Ey kimsesizlerin kimsesi, sana ayan hâlimiz

Sen affeyle bizleri, bunlar bizim vebalimiz. ■

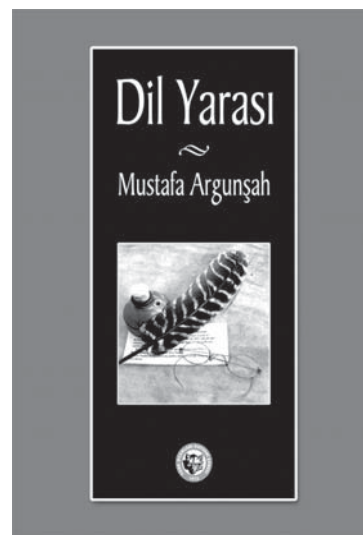
TEŞEKKÜR

Gazetemizin bu sayısı,
Sayın **Veli SOLAK**'ın maddi yardımlarıyla
çıkartılmıştır. Kendilerine teşekkür ederiz.

**Türk Ocakları Kayseri Şubesi
Yönetim Kurulu**

TÜRK ÇOCUKLARINA
MİLLÎ ŞİİRLER
Temmuz 2006, Şiir seçkisi, 96 s.

DİL YARASI
Mustafa Argunşah
Mart 2006, Yazılar, 320 s.

SEVDA PINARI
Mustafa Öztürk
Haziran 2006, Yazılar, 96 s.

SÖZÜN DİŞLERİ

Prof. Dr. İsmail GÖRKEM
ismailgorkem@gmail.com

Yeni Bilgiler Işığında Dadaloğlu: Bütün Şiirleri

Türk Halk Edebiyatının önemli bir kısmını teşkil eden *Türk Saz Şiiri/Âşık Edebiyatı* ve temsilcileri, Eski Türk Edebiyatı ve Batı Tesirindeki Türk Edebiyatı mensupları gibi, sürekli 'ferdi' nitelikleri ön plana çıkarılarak değerlendirilmeye devam edilmiştir. 'Edebiyat tarihçisi' bakışıyla sanatkar ve 'eser'inin değerlendirilmesinden Âşık Edebiyatı mensupları da nasibini almıştır. Dikkatlice bakıldığında Dadaloğlu'nun da bu bakış ve anlayışla değerlendirildiği görülecektir.

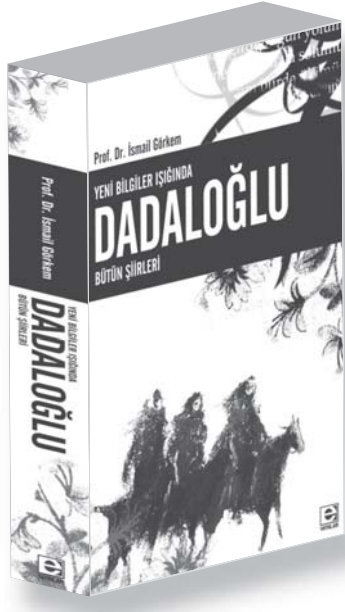
Göçer Türkmen aşiret mensuplarının yaşadığı *Türkmen coğrafyası* olarak kabul edilen Ankara-Elmadağ'dan Suriye-Rakka'ya kadar olan sahada, öncelikle 'Karacaoğlan' adı etrafında oluşmuş bir Türk saz şiiri geleneği mevcuttur.

Hattâ biz *Çukurovalı Karacaoğlan*'ın dahi bir 'tek' kişi olmadığı kanısındayız. Nasıl yüzyıllar boyunca Anadolu-Rumeli, Azerbaycan ve Türkmenistan coğrafyalarında hükümünü icrâ eden 'Karacaoğlan' adı etrafında teşekkül etmiş bir *mektep* veya *gelenek* varsa, bu sebepten 'Çukurovalı Karacaoğlan'ın da tek kişi olarak kabul edilmesi bize göre zordur. Meselâ *Çukurova*'da şairler hâlâ 'tapşırma' yerine '*Karacalama*' terimini kullanırlar. Bu kavram bile Güney Türkmenleri arasında Karacaoğlan'ın tesirlerini göstermesi bakımından önemlidir.

Dadaloğlu da -üzülerek belirtmeliyiz ki- bir tek 'kişi' olarak algılanmış, öyle kabul edilmiş; işin garip tarafı, öyle kabul ettirmeye de gayret edilmiştir. Bu doğru değildir! Dadalı Türkmen aşiretinden -kesin olmamakla birlikte- *Kul Yusuf*, *Âşık Dadaloğlu Musa* ve *Âşık Dadalı Veli [Dadaloğlu]* adında üç saz şairi çıkmıştır. Bunlar [Çukurovalı] Karacaoğlan' geleneği dairesinde şiirler söylemiştir. Musa ve Veli'nin şiirlerini tam olarak tespit etmek zordur. Fakat sonuçta özellikle Musa ve Veli'ye ait şiirler; önce Veli, daha sonra da 'usta mali' söyleyen diğer sanatkarlar tarafından *Dadaloğlu* mahlâsıyla söylenir olmuştur. Bu değerlendirmemizle, şair olarak 'Dadaloğlu' kimliğinin bir fertten ziyade bir 'olgu'yu ifade ettiğini söylemek istiyoruz. Bu kimliğin inşasına, Veli'den sonra yaşamış olan ve söyledikleri türkülerini 'Dadaloğlu' adıyla tapşırmanın katkılarını da eklemek gerekecektir.

Osmanlı Devletinin Fırka-i İslâhiye marifetiyle yapmış olduğu mecburî iskânın Güney Türkmenleri üzerinde bıraktığı acı, ıstırap ve bunun neticesinde oluşan hoşnutsuzluklar, Cumhuriyet'in ilk yıllarında 'mazi/Osmanlı düşmanlığı' eksenine oturtulmak istenmiş, bunda da Dadaloğlu olgusu ve bu şaire bağlı eserler "kullanılmak" istenmiştir. Nitekim bu

'gayret'lerin zaman içerisinde oldukça başarılı (!) sonuçlar verdiği de görülüyor! O kadar ki, 2002 yılında Kayseri'de düzenlenen Dadaloğlu şenliklerinde 'Mehterân Bölüğü'nün şenliklere katılması epeyce bir 'tartışma' yaratmıştı. Hayrettir ki birileri, 'zalim ve gaddar (!) Osmanlı'yı temsil eden 'mehter'in, Dadaloğlu şenliklerinde yeri olmadığını söyleyebilmiştir. Daha sonra Osmanlı düşmanlığı, iddia sahiplerince yalanlansa da, böyle bir hususun gündeme gelebilmesi bile üzücü ve ibret vericidir.

Kitabın dört yıllık yoğun bir çalışma sonucunda hazırlandığını öncelikle belirtmeliyim. Bugüne kadar yapılan Dadaloğlu çalışmaları, bir kaç hariç tutulacak olursa, 'masa başı' çalışması şeklindedir.

Çalışmaya ad olarak -biraz da iddialı bir şekilde- *Yeni Bilgiler Işığında Dadaloğlu-Bütün Şiirleri* konmuştur. Kitapta yeni bilgiler ışığında 'Dadaloğlu olgu'sunu oluşturan unsurlar ve bu olguyla irtibatlı bütün şiirler hikâyeleriyle birlikte, bir araya getirilmiştir. Dört yıllık yoğun çalışma neticesinde Dadaloğlu hakkında yapılmış hemen bütün yayınları gördüğümüzü, yayınlanmamış bilgi-belgeler ve 'derleme'lerden de yararlandığımızı, kitabın altıncı bölümünü gözden geçiren okuyucu hemen fark edecektir.

İlk bölümde *Türkmen Aşiretleri ve Konar-Göçer Hayat*, ikincisinde *Dadaloğlu Olgusu*, üçüncü bölümde *Dadaloğlu Kimliğinin Oluşumu* ve dördüncü bölümde de *Tarih-Folklor İlişkisi* fazla ayrıntıya girmeden, ana çizgileriyle ele alınmıştır. Bu bölümler oldukça uzun tutulabilirdi, fakat kitabın hacminin artmaması dikkate alındığı için, böyle bir yol izlendi. Beşinci bölümde ise *Araştırmanın Amaç ve*

Yöntemi açıklanmıştır. Burada da teorik düzlemde Âşık Edebiyatı'nın pek çok sorununu tartışmak mümkündür; fakat bu kısım da bile- rek kısa tutulmuştur.

Dadaloğlu Şiirleri isimli altıncı bölüm kitabın omurgasını teşkil etmektedir. Burada çeşitlenmeleri dahil 205, çeşitlenmeler hariç tutulacak olursa 163 metin yer alıyor. Eserde, şiir metinlerinin geçmişten günümüze doğru 'bağlam'larındaki 'değişim' ve 'dönüşüm'ü görebilmek ve gösterebilmek bizim için çok önemliydi. Uzun ve yorucu mesaimizi bunun için zevkle harcadık. *Ekler* kısmında da bu şiirleri 'gelenek' dairesinde örneklerle destekleyecek nitelikte 47 metin bulunmaktadır. Kul Yusuf'a ait üç metnin, 'Dadaloğlu' olgusu içinde değerlendirilmeyip *Ekler* kısmına alındığını bu arada belirtmek gerekecektir.

Altıncı bölümdeki Dadaloğlu şiirlerinden -çeşitlenmeler dahil 106'sı -bağımsız olarak 92'si- 'Dadaloğlu' ismiyle tapşırılmıştır. Musa ismiyle tapşırılan metin sayısı ise 7'dir. Bugüne kadar Musa adına tek şiirin olduğu bilinmekteydi. Dadalı/Dadal şeklinde tapşırılan bağımsız metin sayısı da 52'dir (Çeşitlenmeler dahil edildiğinde sayı 57'ye ulaşılıyor). Mahlâsların kaydedilmediği metin sayısı 16, başka şairlere ait metin sayısı ise 2'dir.

Kitabın en önemli tarafı bugüne kadar bilinmeyen 57 bağımsız metnin -çeşitlenmeler dahil edilince bu sayı 62'ye çıkıyor- ilk defa ilim âleminin istifadesine sunuluyor olmasıdır. Birbirinin tekrarı mahiyetinde 'masa başı' Dadaloğlu kitaplarının yayınlandığı günümüzde, 57 yeni Dadaloğlu şiirinin yayımlanması oldukça önemlidir.

Kaynakların Değerlendirilmesi adlı yedinci bölüm de çok emek verdiğimiz kısımdır. Dadaloğlu şiir 'metin'lerinin tespitinde bu kaynaklardan yararlanıldı. Bu bölümde, incelediğimiz yazılı, basılı ve sözlü kaynaklar hakkında değerlendirmemiz yer alıyor. Kitabın *Kaynakça* kısmı bilerek geniş tutulmuştur. Burada künyeleri verilen eserlerin tamamı tarafımızdan değerlendirilmiştir. Fakat kitabın hacmi öncelikle göz önünde tutulduğu için, bir takım 'teorik meseleler' bilerek ayrıntılı bir şekilde tartışılmamıştır. *Sözlük*'te, altıncı bölümde yer alan metinlerde geçen ve anlamı bilinmeyen kelimeler açıklandı. *Ekler* kısmındaki belgelerde ise, bugüne kadar ilim âleminin haberdar olmadığı yeni bilgiler ve metinler yer alıyor.

NOT: Makale, yazarın *Yeni Bilgiler Işığında Dadaloğlu: Bütün Şiirleri* (E Yayınları, İstanbul 2006, 528 s., (ISBN: 975-390-204-2) adlı kitabının 'Ön Söz'ünden (s. 15-18) alınmıştır. ■

BUNA ALİ AĞA DERLER

Malatya'ya gider yolu
Parlıyor atının nalı
Ayakta çuha şalvarı
Buna Ali Ağa derler

Gelir alt başta oturur
Lokması batman götürür
Oturduğu sofrayı batırır
Buna Göde Ali derler

Dadaloğlu, [Osmaniye ili] Kars / Kadirli'nin Ekşiler / Ekşiler köyünde fakru zaruret içinde kendi halinde yaşayan

Göde Ali nâmında bir şahsın vefatında o köyde bulunmuş. Göde Ali'nin karısı güya ağıt söylemiş. Lâkin ağıtı beceremediğini biliyormuş. Dadaloğlu'nu Avşar'dan beri âşık olarak tanıdığı için Göde Ali, kadın kendisinden de bir şey söylemesini rica etmiş.

Dadaloğlu buna üzölmüş: "Malatya'ya gider yolu / Parlıyor atının nalı / Ayakta çuha şalvarı / Buna Ali Ağa derler" demiş.

Bundan memnun kalan Göde Ali'nin avradı: "Sadâna kurban olayım Dadaloğlu! Böyle değil mi? Allah'ını seversen doğru söyle" deyince de Dadaloğlu: "Madem

ki Allah'ın adını karıştırdın, doğrusunu da söyleyeyim" der:

"Gelir alt başta oturur / Lokması batman götürür / Oturduğu sofrayı batırır / Buna Göde Ali derler" mukabelesinde bulunarak, evvelce söylediğini dinleyenleri, en sonra hakikaten Göde Ali'nin haline uygun.

Göde Ali'nin karısı, Dadaloğlu'ndan daha güzel sözler beklerken son söylediğinden müteessir olmuş.

(Kayseri Ziraat Bankası Müdürü Fahri Bilge tarafından 22 Nisan 1942 günü Anber Eroğlu'dan derlenmiştir.)

MUSTAFA OĞUZKAN Bir ve Beraber Geçen Günler (1930-1980)

Mustafa ŞERBETÇİOĞLU

Mustafa Oğuzkan Hoca'mı, aynı mahallenin sakinleri olmamız nedeniyle, "Berber Cemal'in oğlu" olarak, çok önceden beri tanırdım. Ancak, bir dostluk ortamı içerisinde "hâlleşmek" daha sonraları nasip oldu! Sevdiklerimiz ile birlikte, birçok "güzelliği" hep beraber yaşadık! Bize göre "anamlı" sayılan uygulamalara da "bir avuç insan" olarak, müştereken imza attık. "Nasip"imize hamdımız sonsuz olur.

Mustafa Oğuzkan, Kayseri şartlarında yüksek tahsil yapabilen sayılı, şanslı ve başarılı insanlardan birisidir. Sırasıyla Gazipaşa İlkokulu, Kayseri Lisesi ve Gazi Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümünden mezun olduktan sonra, öğretmen ve yönetici olarak, ülkemizin değişik il ve ilçelerinde görev yapmıştır.

Başarılı meslek hayatını, 1978 yılında şehrimizde noktalar

Ayrıca, bir kız iki erkek evlâda da, baba olarak "hizmet" etmiştir.

Rahmetli Mustafa Oğuzkan, Türkçeyi "bilen"di ve öğretmenliği de "essah"tı. Bu değerlendirme, kendisini tanıyanların ortak kanaati olarak, her mekânda, ifade edilmiştir.

Rahmetli, ömrünün kırk yılını, düşünce yapısına uygun düşme de, başka bir "kompartıman" da geçirmiş. Fakat ne hikmettir bilinmez, "bizden" olmadığı için, birçokları ile gerçekleşmiş olan "ters bakışma" hali, Oğuzkan Hoca ile yaşanmamış. Her hâlde, insana bakışı, devletine-milletine karşı olan duyarlılığı, çalışkanlığı, çevresinde bulunanlara vermiş olduğu "güvenilir insan" intibası adının başında "ülküçü" sıfatının "unutulmuş" olduğunu gösteriyordu...

Böyle bir insan "kazanılmaz" da ne yapıldı? Aslında fazla bir gayrete de lüzum yoktu. Zira sadece hasbelkader daha önce binmiş olduğu "kompartıman" değiştirilecekti o kadar, Rahmetli zaten, adının önünde hiçbir sığa ihtiyacı olmadan, birçok hasleti fiilen yaşıyor, "görebilen" e de örnek teşkil ediyordu. Aksi takdirde "dökme su" ile bu kadar vefalı, inançlı ve fedakâr bir "değirmeni" i döndürmek, nasıl mümkün olurdu? Öyleyse yapılacak belliydi; Düzgün Hocam yanında, Ayvaz Hocam beraberinde, yerde "Tacettin Özdoğan Dergâhı" olunca, fazla söze ne hacet... "hak" yerini buluyor, herkes yerli yerine oturuyordu. "Biz" bu "mekân"da "güçü yetmeyen" gördük ama "ben yokum" diyene tesadüf etmedik. Zira her yolu düşeni "nasip" ini aldığı "hesap" sormaya gelenin "hesap verip" gittiği bir mübarek yerd, mekânımız, "gönlümüz"...

Bu ahvalde "yerini" bulmuş insanın neler yapabileceğinin öteklerini, Oğuzkan Hoca'mın şahsında müşahede etmek mümkün oldu. İnsanın "yanlış"larının olması mümkündür; ancak, tafelsi de kabildi. Hani "ameller niyetlere göre" prensibinde olduğu gibi, yol dönüp dolaşıp "mecra"sını buluyordu,

"Dağ ne kadar yüksek olursa olsun, YOL onun üzerinden aşar"dı. Önünde durabilen de olmazdı, Zaten, ne duran oldu, ne de cesaret eden: Ta ki...

Müştereken vermiş olduğunuz bir karar adına, "tereddüt" içerisinde olmanız, Rahmetlinin "günah"ını almanız demekti: Bu hükme katılmanız için, illâ Hoca ile özel bir münasebet içinde olmanız da ihtiyacı yoktu. Uzun sayılabilecek bir meslek hayatı süresince, öğretmen arkadaşları ve öğrencileri, Kayserili olması hasebiyle de akrabaları, "insan" olmanın sınırları içinde, "yanlış" sayılabilecek bir kanaat beyan etmediler. Hep "uyumlu" bir insan "örneği" olarak gösterildi. Çalışkanlığın-vazifesini bihakkın yerine getirenin timsali olarak bilindi. (Meslektaşlarından Mehmet Düzgün, rahmetli için, eğitim camiasında Resmi Gazete'nin eğitim öğretimiyle ilgili bölümlerini takip eden, ender sayıda ki idarecilerden olduğunu, takdirle ifade etmişti.)

Hareket ve sözlerindeki ölçü, nezaketi, hiç kimseyi kırmama çabası, hadiseleri olumlu değer-

SIRASI GELDİKÇE

Yrd. Doç. Dr. Ahmet Vehbi ECER
E.Ü. Emekli Öğretim Üyesi

Dinde Sapmalar ve Teklifler

Dinde cahilliğin, bilgisizliğin sebep olduğu istismar ve sapmalara her gün yenilerinin eklenmekte olduğunu görmekteyiz. Gün olmuyor ki sahte peygamberler, ahlak düşkününü şeyhler, cinlerle evlenenler, Allah ile sohbet ettiğini ileri sürenler çıkmasın. Bu sapkınlıkların sebepleri çok olabilir, ama en başta dinî bilgi- lenmeden mahrum olmanın üzerinde durmak istiyorum:

Dokuzuncu yüzyılda ortaya çıkan Babekîler ve Karimatîler'i örnek olarak alabiliriz. Azerbaycan'da doğup büyüyen Babek el-Hürremî 816 yılında isyan etmesiyle dikkat çekti, İslâm dünyasında büyük bir korku uyandırdı. Çevresindeki çoluk- çocuk demeden herkesi kılıçtan geçiriyor, mallarını yağmalatıyordu. Bu kişi cahil, din bilgisinden yoksun ve fakir halkın hoşuna gidecek sapkınlıkları din ilkesi gibi ileri sürdü. İlahlık iddiasında bulundu. Namaz, oruç, hac ve zekâtı kaldırdığını, içkiyi helâl kıldığını, tenasuh'un (ruhların bedenden bedene geçmesi) varlığını, zorlama olmaksızın zinanın serbestliğini, anne ve kardeşlerle evlenilebileceğini, kadınların toplumun ortak malı olduğunu... ilân etti. Yaklaşık yirmi yıl önlenemeyen bu isyanı bastırmak üzere Abbasi Halifesi Mu'tasım (Hilafeti: 893-842) askerî bilgi ve becerisine inandığı Türk asıllı komutan Afşin'i (öl. 841) 835 yılında (Afşin için Bak: H. Dursun Yıldız, "Abbasiiler Devrinde Türk Kumandanları: Afşin Haydar b. Kavus", İ.Ü. Edebiyat Fak. Tarih Enstitüsü Dergisi, İst. 1974, Sayı: 4-5, 1-22) görevlendirdi. İsyân Afşin tarafından bastırıldı (837), Babek esir alındı ve idam edildi (Fazla bilgi için Bak. Mehmet Azimli, Abbasiiler Dönemi Babek İsyanı, Ankara, 2004, 176 s.).

Babekîler ile aynı anlayışta olan **Karimatîler** onuncu yüzyılın başlangıcında ortaya çıktı. Kırmızı renkli gözlere sahip olduğu için **kırmutî** unvanıyla anılan **Hemdan b. Eş'as** 889 yılından itibaren propagandaya başladı. Kendisinin peygamber soyundan geldiğini ilan ederek, halkın cahillik ve fakirliklerinden yararlandı, onları silahlandırdı ve ayaklandırdı. Köy ve kasabalara baskınlar düzede, zenginlerin mallarını yağmalattı, kız ve kadınları esir alarak askerler arasında paylaştırdı, erkekleri öldürttü. Kısa sürede Arap yarımadasında yayıldı. 899 yılında **Ebu Said el-Cennâbî** Bahreyn'de ortaya çıktı ve **Karimatî Devleti**'ni kurdu. Cennâbî'nin oğlu **Ebu Tahir Süleyman** (öl. 943) Ahsâ şehrinin başkent olduğu bu devletin sınırlarını genişletti, Mezopotamya'ya ve Hicaz bölgesine hâkim oldu. 930 yılında Mekke'yi ele geçirdi, Kâbe'deki

Hacerü'l-Esved'i yerinden çıkartarak Ahsâ'ya taşıdılar (Ancak 951 yılında yerine konulabildi). Hac yollarını kapattılar. Abbasi halifesi Muktedî Billâh, Selçuklu Sultanı **Melikşah**'tan isyancı Karimatîler için yardım istedi. Bu istek üzerine 1076 yılında komutan **Artuk b. Eksuk**'a (öl. 1091) bu bölgeye gitmesi emredildi. Artuk, 7000 kişilik süvari ordusuyla Basra'ya ve Aksâ'ya gitti. Uzun ve zorlu bir mücadeleden sonra 1079 yılında Karimatîleri tamamen itaat altına aldı. Bu olayın en önemli faktörü, fakirliğin istismarı yanında dinî bilgilerden habersiz olmalarıydı. Aynı şekilde halkın cehaletinden yararlanan Hasan Sabbah'a bağlananlar için **İbn ül-Cevzî**, *Telbisü İblis* adlı kitabında "sağını solunu ayırmaktan aciz olan cahiller" ifadesini kullanır. O da bu cahil ve eroimanlardan oluşan kendine bağlı bir ekip kuran, Alamut kalesinden yönetilen Irak, İran, Suriye ve Anadolu'nun bir bölümünde terör estirdi ve hakimiyet oluşturdu. Tanrının kendisine hulûl ettiğini ve kâinatı kendisinin yönettiğini, Kur'an ve hadislerin bâtın manasının olduğunu ve bunları ancak imamın bilebileceğini iddia etti. Onlara göre kıyamet, ahiret ve haram diye bir şey yoktur, içki içilebilir, her şey mübahtır (Fazla bilgi için Bak. Bernard Lewis, *Haşîşiler*, Çev. Ali Aktan, İst. 1995; Ahmet Ocak, *Selçukluların Dinî Siyaseti*, İst. 2002). Bunlara uyuşturucu kullandıkları için **Haşîşiler** adı da verildi.

Son zamanlarda İslâm dini adına ortaya çıkan ve cahil insanları etrafında toplayan mehdîlerin, peygamberlerin, sapık şeyhlerin, Allah ile istedikleri zaman sohbet ettiğini söyleyenlerin, vahiy aldıklarını ve resul olduklarını iddia edenlerin çevre ve yaşama imkânı bulmalarının sebeplerinin başında bilgisizlik gelmektedir. Büyük bir topluluk dinî duygulanmadan ve bilgiden mahrum olduğu için inanma ve bağlanma ihtiyacını karşılamak üzere şarlatanlara teslim oluyorlar. İnsanımız Kur'an'da neler yazıldığını bilmiyor. Dualarda el açıyor fakat ne söylendiğini anlamıyor. Sadece mevlitlerde -o da Türkçe olduğu için- duygulanıyor. Çünkü bazı din görevlileri Arap alfabesini İslâm alfabesi, Arapçayı da ibadet dili sayıyorlar. Duaların yalnızca Arapça yapılabileceği yanlısının yanında ahirette sorgulamanın Arap diliyle olacağı yaygın inanış hâlidir. Mezarlıklarda ve bazı önemli günlerde Arapça dua okuyanlar (duahanlar) para ile tutulmakta, o dualarda neler söylendiğini duayı okuyanlar da, dinleyenler de bilmemektedirler. Üstelik Türkçe ilmihal kitaplarının da günümüz gençlerinin anlayacağı bir dil ile yazılmadığı görülmektedir (Bak.

A.V. Ecer, *Dinimiz İçin Dilimiz*, Kayseri 2001). Bütün bunların yanında toplumumuzun çoğunluğu Kur'an'ın içindeki bilgi ve tavsiyelerden, emirlerden habersiz olduğu için Kur'an ve Allah adına konuştuğunu iddia edenlerin peşine takılmaktadır. Oysa Kur'an mealinin (tercümesinin) Kur'an olmadığı propagandasına aldırış etmeden dinin ana kaynağına bütün halkımız kolayca ulaşabilmelidir. Bunun için bütün imkânı olan kişi ve kurumlar elbirliği yapmalı, Anayasal bir devlet kurumu olan Diyanet İşleri Başkanlığı başta olmak üzere Kur'an tercümelelerini herkesin ulaşabileceği çoklukta ve ucuzlukta (hatta bedava) yayımlamalı, halkımızın yüce Tanrımızın tüm insanlığa gönderdiği bildirisiyle (tebligatıyla) kucaklaşmasını sağlamalıdır.

Sonuç olarak, bazı hususların üzerinde durulması gerektiği inancındayım. Her şeyden önce Anadolu insanının dinî yönden bilgilendirilmesi, ayin ve ibadetlerinde Arapçanın kutsal dil, din dili olduğu varsayımından hızla uzaklaştırılması lazımdır. Zira Anadolu Türk insanı dinini ve dualarını dili sebebiyle anlamadığı için dinî coşkudan uzak kalmakta, ibadetlerini dinî heyecandan mahrum bir kısım tekrarlamalar hâlinde uygulamaktadır. Ayrıca dinî bilgisizliği sebebiyle kendisini davet eden bazı bilgisiz, sapık kişi ve grupların telkinlerine uymakta, onların değişik amaçlarına alet olmaktadır. Son günlerde peygamber, mehdî ve peygamber soyundan gelen şeyh... olduğunu iddia edenlerin rağbet görmeleri gerçek İslâm dinini anlayamamaktan doğmaktadır. Dini anlamada dilin gücünü kimse inkâr edemez. Dilsiz anlama olmadığı gibi anlatma ve düşünme de olamaz. Zira düşünmenin yolu dilin çizdiği yoldur. Düşünme olmayınca ilerleme, yükselme olmaz. Türkiye'de din dilinin anlaşılmasız olması sebebiyle dinî tefekkürde ilerleme sağlanamadığı gibi dinin doğru algılanması, coşkusu ve uygulanmasında çarpıklıklar var olagelmıştır. Ya dine tamamen ilgisiz ya da aşırı bağnaz (muhafazakâr) gruplar oluşmuş, gene bunların arasında dinî görünümü bilgisiz şeyhler, peygamberler, mehdîler türemiştir. Bunların eylemleri ve söylemleri ise düzeysiz, basit, çağ dışı kalmıştır. Anadolu'daki dinî bilgisizliğin ve çarpıklığın farkına varan Mustafa Kemal Atatürk "*Dinsiz millelerin devamına imkân yoktur.*" diyerek dinin önemine işaret etmekle kalmamış, dinde Türkçeleştirmelerin (Kur'an ve Hadis kitaplarının tercümelerini yaptırarak, Türkçe tefsir yazdırarak, cuma hutbelerini Türkçeleştirerek) örneklerini vermiştir. Eskiye göre Atatürk'ün bu girişimleri ve işaretleri sonucunda Türk diliyle birlikte dinî düşünceyi de geliştirmiştir.

Müslüman-Türk insanının çağlar boyu bağlı bulunduğu İslâm dini ile arasında oluşturulan anlaşılmasızlık duvarı mutlaka kaldırılmalıdır. Kur'an'ın mealleri yaygınlaştırılmalı, dinî içerikli eserler halkın anlayacağı sadelikte yazılmalı, din bilgileri, edebiyatçılar, şairler el ele vererek duaları Türkçeleştirmeli, dinî musikî ile ilgili çalışma ve uygulamalar seviyeli bir düzeye çıkartılmalıdır. Bu konuda her kişi ve kurum gayret göstermelidir. ■

lendirme gayreti, şahsına karşı bir güven ve saygı duyulmasına neden oluyordu. Beraber olunduğunda "rahatsızlık" hissedilmeyen insanlardandı. Hele yenice sigarasının dışarı kaçan dumanı da uzanıp içine çekerek, katıldığı sohbet, Niyazi Mısıri'den okuduğu şiir ortamı, insana haz veren demlerdi."Gardaş" nitelemesi ile başlayan ve baştan sona samimiyet ve teslimiyet kokan ifadeleri, birer güzellik örneği idi.

Şahsına tevdi edilen bir "görev" nedeni ile kendisini "nefsi" adına bir "risk" endişesi-iması içerisinde görmek-sezmek mümkün değildi. "Gardaş"ı söylemişse, indirip kaldıracak ne tarafı olabilirdi ki? Rahmetliye göre, dost dediği insan, işin başında, sözünün ve talebinin önünü-arkasını düşünmüştür. Kendisi için sadece, meselenin üstesinden nasıl geleceğinin "kopyası" önemliydi. Rahmetli "kopya" temininde de inanılmaz ölçüde "mahir"di. Aslında, gönülünün açık olması, ilave bir gayrete lüzum göstermeden, bütün imkânları emre amade kılıyordu. Hemen herkes, Hoca için başını açıp koşuyordu.

Lâfın ötesine geçmek nasıl olur? Her halde önce, "âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz" denir. Daha sonra da, "Sonunda, birbiri ile kafa, gönül, kese birliği etmiş, müşterek çalışmaya, iş yapmaya muktedir bir grup olabilirsek, en büyük başarıdır." tespiti yapılarak, yola çıkmak icap eder. Sonuç olarak biz de, "...bütün maddî ve manevî yükü ve hazı bize ait olmak üzere, bu dergiyi çıkarmaya kara verdik" diyerek, Şafak Dergisi'ni yayımlamaya başladık. Vaadimizin ilk gününden, "biz bu işi ba-

Oturanlar-soldan sağa:H.Ali ŞAPÇI, Nahit DİNÇER, Ayvaz GÖKDEMİR, Asım SANCAK
Ayaktakiler: A.BACANAK, A. ŞAHAN, M.K. KAHYAĞLU, F. PABUCCU, H. KARAHASAN, M. BAYIR, F. ÜNLÜHİZARCI
M. ŞERBETÇİOĞLU, M. DÜZGÜN, M. TOK, M. SOYAL, M. OĞUZKAN, 23.02.1968 / Türk Kültür Derneği

şardık" deyip noktayı koyduğumuz son âna kadar, önümüzde, yanımızda ve arkamızda, hep Oğuzkan hocam vardı.

Rahmetli, Yüksek İslâm Enstitüsü'nde Türk Medeniyeti Tarihi dersi veriyordu. Çalışmaları sırasında, bir Alman yazarın görüşlerine atıfta bulunmak icap eder. Bilgi kullanılır ve dipnot olarak da gösterilir. Daha sonra bakar ki, dipnot bu şekilde,

okuyucuda kendisinin Almanca bildiği kanaatini uyandırıyor. Hemen müdahale edilir, doğru şekliyle metin yeniden yazılır.

En netameli bir dönemde, Eğitim Enstitüsü Müdürlüğü görevini deruhte etti. YAY - KUR uygulaması gibi bir hercümercin içinden, yüzünün aklıyla çıktı. Kendisine güvenenleri mahcup etmedi. İcratına "lâf" eden de olmadı. "Canı pahası"na bir gayretle, en iyi netice nasıl alınır, bir an önce

"hedef"e nasıl ulaşılır... Hep bunların takipçisi sabredeni ve başararı oldu. Bu işlerin "mutfağı"nda bulunmanın ne demek olduğunu erbabi iyi bilir. Lafla peynir gemisi yürüyor zannedilir. Ne gâm...

(Rahmetlinin müdürlüğü döneminde, sınavda başarılı olmuş kızının kaydını yapmak için oluru almak mesai arkadaşları için kolay olmamıştı. O'na göre, "Oğuzkan kızının kaydını yapmış" derlerdi)

Dâhlimiz hangi seviyededir "tam" olarak bilemiyor olsak da, bir şekilde "kader"imizi yaşıyoruz. Ayrıca, bizim için neyin "hayırlı", neyinde "hayırlı zannettiğimiz" olduğu hususunda, "yeterli" değiliz. İsteklerimizdeki "nefsanilik" izlerinin de, çok "farkında" olamıyoruz...

"Talebini söyle, kim olduğunu söyleyeyim" denmiş ya, acaba bizde, "bir kemiğin ardından saatlerce yol giden..." miyiz? Yoksa, "korkum yok ölümünden, kâfirden yana, alacaksa alsın beni şafaklar" diyenlerin safında mıyız? Veya daha başka "şey"lerin peşinde miyiz? İhlâsla, ömrümüzün-yanlışlarımızın "bedel"ini ödemeye "hazır" mıyız? "Hesap almak" için uzanan "El" e karşı "rahat" mıyız?

İnancımız o ki, Rahmetli "hesaplaşma için" hem "hazır" hem rahat ve hem de tahmin edilemeyecek ölçüde "istekli" idi. Bir şeyi "istemek" nasıl olur bunu "göstermek" de, Öğretmen Mustafa Oğuzkan'ın son dersi oldu...

"Teslimiyet" ve "istemek" bir gönülde birleşince ne olursa "o" oldu, "Berber Cemal'in oğlu" göçtü. 21.02.1980 ■

DİL YARASI

Prof. Dr. Mustafa ARGUNŞAH
argunsaah@erciyes.edu.tr

MAHSUR.. MAHZUR!..

“Anlamını kesin olarak bilmediğimiz kelimeleri kullanırken mutlaka sözlüğe bakmalıyız. Özellikle de günümüzde artık eskimiş ve toplumun küçük bir kesimi tarafından bilinen Arapça ve Farsça kelimelerde mutlaka güvenilir bir sözlüğe bakılmalı. Şu anda yazı yazsın yazmasın, her aydının evinde, çalışma masasında bulunması gereken sözlük Ferit Devellioğlu'nun hazırladığı “Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lûgat”tir.”

Başlığı olduğu gibi ünlü gazeteci, *Sabah* yazarı Hıncal Uluç'un 6 Ocak 2007 Cumartesi günü köşesinden aldım. Uluç, bu iki kelimenin birbiriyle karıştırıldığını ve yanlış kullanıldığını anlattığı yazısında şunları söylemektedir:

“SON günlerde ısrarla birbiri yerine kullanılan iki kelime.. Hem de en büyük gazetelerde..

Her defasında “Bu kez yazacağım” diyorum, bir şeyler oluyor, atlıyorum.. Bir editör dilimden kurtuluyor.

Ama bu defa kurtulamayacak.. Çünkü yanlış kullanım bu defa Şef Editörde.. Sevgili Fatih Kardeşim de düşmüş tuzağa..

“Bunun bir mahsuru var mı” demiş?..

Cümleden anlıyorsunuz.. Kasıt “Bunun zararı var mı” demek.. Oysa yazılan “Bunun muhasara edilmiş var mı” gibi anlamsız laf..

Mahzur, sakınca, engel demek Türkçe’de.. Arapça “zarar”la aynı kökten.

Mahsur, kuşatılmış, sarılmış, çevrilmiş.. Arapça “hisar”la aynı kökten..

Eğer yanınızda bol yiyecek, içecek ve koruyucu malzeme varsa, dağda mahsur kalmanın pek de mahzuru yoktur.”

Asıl söylemek istediklerimi sona bırakarak hemen şunu hatırlatayım. Uluç’un yazısında sıkça kullandığı iki nokta gibi bir işaret Türkçede bulunmaz. Yazar, burada iki noktayı aslında üç nokta yerine kullanıyor. Yazım kılavuzlarımızda böyle bir işaret olmadığına göre kullanmak gereksiz. Üç noktayı tercih etmeliyiz.

Yeri gelmişken bir şeyi daha hatırlatayım. Gerçi birçok meslektaşımız ve öğrencilerimiz de aynı kullanımda ısrarlı ama dil isimlerinden sonra kesme imi kullanmak gerekmiyor. Yani Uluç’un “Türkçe’de” diye yazdığı kelimeyi “Türkçede” biçiminde yazmalıyız. Bütün yazım kılavuzları bize böyle söylüyor. Bir defa alışkanlık hâline geldi mi bundan vazgeçmek gerçekten zor. Ne kadar ısrarcı olursak olalım öğrencilerimizi de bir türlü vazgeçemiyoruz.

Asıl konumuza gelelim... Rahmetli Mehmet Akif’in olduğunu sandığım güzel bir söz var. Hocalarımız Osmanlıca kelimeleri her yanlış kullanımımızda ya da yersiz anlamlar verdiğimizde bu sözü tekrarlayarak bizi uyarırlardı: “Sözlüğe erkeklik olmaz!” Anlamını kesin olarak bilmediğimiz kelimeleri kullanırken mutlaka sözlüğe bakmalıyız. Özellikle de günümüzde artık eskimiş ve toplumun küçük bir kesimi tarafından bilinen Arapça ve Farsça kelimelerde mutlaka güvenilir bir sözlüğe bakılmalı. Şu anda yazı yazsın yazmasın, her aydının evinde, çalışma masasında bulunması gereken sözlük Ferit Devellioğlu'nun hazırladığı “Osmanlıca-Türkçe Ansiklopedik Lûgat”tir.

Hıncal Uluç, Türk kültürünü en iyi bilen gazetecilerimizden birisi. Zaman zaman bu tür hataları hepimiz yapıyoruz. Bu biraz kendimize fazla güvenden kaynaklanıyor. Herkes hata yapabilir. Uluç da hata yaptı. Yazılı basında sıkça karşılaştığı bir hatayı düzeltiyim derken “mahzur”

kelimesiyle “zarar”ı aynı köke bağladı. Oysa “sakınca, engel” anlamındaki Arapça “mahzur” kelimesi “sakınma, kaçınma, korunma, çekinme” anlamlarındaki “hazer” kelimesinden türemiştir. Hatta Osmanlılar *el-hazer* “sakın!” diye bir ünlem de kullanırlardı. Demek ki “mahzur” ile “zarar” arasında en ufak bir kök benzerliği yok.

Arapça kelimelerde geçen z/s sesleri sık sık dilimizde karıştırılmaktadır. Bazen ünsüz uyumu dolayısıyla z sesleri s’ye dönmektedir. “Mahzur” kelimesinin “mahsur” hâline gelmesi de bununla ilgili bir değişme. Aslında vatandaş ses uyumlarından habersizse de içindeki bir ses “Türkçeye girip de uyuma girmeyen kelimeleri uyuma sok!” diyor olmalı... Arapça “ızdırıp” kelimesini “ızdırıp” mı “ıstırap” mı yazacağımıza çoğu kez karar veremememizin sebebi de bu aslında. Tabii, her ikisi de doğru. Çünkü ünsüz uyumuna uymayan *ızdırıp* kelimesine kimimiz ilerleyici benzeşme kuralını uygulayıp *ızdırıp* yapıyor, kimimiz gerileyici benzeşme kuralını uygulayıp *ıstırap* yapıyoruz. Hepimiz haklıyız. Yazım kılavuzları “ıstırap”ı tercih ediyor. Geçmişte hatırlıyorum, bir profesör hocam kelimeyi *ıstırap* biçiminde kullanmıştı da bir köşe yazarı onu “Türkçe bilmeyen profesör!” diye kolayca suçlayıvermişti.

Aynı hatalar özel isimlerde de var. “Mahzun”un “Mahsun” olması da böyle bir durumdan kaynaklanıyor. Mahsun Kırmızıgül’ün adının doğru biçimi “Mahsun” mu “Mahzun” mu acaba? Osmanlıca sözlüklerde her iki kelimeyi de bulmak mümkün. Anlamlarını hatırladıktan sonra kararı birlikte verelim isterseniz. *Mahsun* “kuvvetlendirilmiş, istihkâmlı” anlamına geliyor. Sözlüklerde iki *mahzun* var. Birincisi “hüzünlü, tasalı, kaygılı”, ikincisi “hazinede saklanan şey”. *Mahsun* kelimesinin bu anlamıyla kişi adı olarak kullanıldığını düşünmüyorum. İki *mahzun*’dan olsa olsa “hüzünlü, tasalı, kaygılı” anlamındaki *mahzun* kelimesi Kırmızıgül’ün adı olabilir. Çünkü bizim millet bu tür acılı isimleri sever. Sanatçımıza bakınca da eskilerin deyişleriyle ismiyle müsemma birisi olduğunu görüyoruz.

Hıncal Uluç’un yazısının *Sabah* gazetesinde yayımlandığı gün, kendisiyle mülakat yapılan gazetenin çiçeği burnunda tarih yazarı Murat Bardakçı, Türk entelektüellerinin mutlaka eski yazıyı (Osmanlıca’yı kastediyor) bilmeleri gerektiğini, 1928 öncesi yazılan belgeleri özgün biçimlerinden okuyup anlamayan kişilerin entelektüel sayılamayacağını söylüyor. Osmanlıca okumayı bir tarafa bırakın, entelektüellerimizin Arapça Farsça kelimeleri doğru kullanmalarına bile razıyız.

Kıssadan hisse: Kesin olarak bilmediğimiz konularda mümkün merteye susmayı tercih etmeliyiz. Yalan yanlış sarf ettiğimiz laflar başımıza iş açabilir. Hocalarımdan öğrenip kulağıma küpe yaptığım meşhur sözü bir de ben tekrarlayayım: Sözlüğe erkeklik olmaz! Her aydının masasında bir yazım kılavuzu ve Türkçe sözlük bulunmalıdır. Yanına bir de Osmanlıca sözlük gerekir mi? Yukarıdan beri anlatmak istediğim de bu zaten. ■

EY TÜRK UYAN!

Sen, işgal altında bile
Böyle onursuz değildin.
Hayat doluydun,
Dimdiktin, ayaktaydın
Sultanahmet’de.
Düşman seyrediyordu kubbeleri
Top namlularından,
O gün bile sokaklarda
Bu kadar cesur değildi ihanet.
Çünkü,
Ey uyuyan millet!
Sen,
Hiçbir devrinde tarihinin
Bu kadar ruhsuz değildin.

O gün, ordaydı onlar
Kimlikleri ellerinde
Ömürlerinde ilk kez,
Oldukları gibi göründüler
İnadımıza.
Yanlarında mütareke basını,
Emirlerinde Ali Kemaller.
Kırletirken gök kubbemizi sesleri
İşgal altında bile İstanbul
Bize bu kadar uzak değildi.
Çünkü,
Ey uyuyan millet!
Hiçbir devrinde tarihinin,
Kutsalların
Bu kadar sahipsiz değildi.

Ey Türk uyan!
Bu gaflet uykusundan
Bir kere Kemâl Bey ol inadına
Dr. Reşit Bey ol ya da Talat Paşa.
Millî şehitlerinin
Manevî huzurunda;
“Titre, kendine dön!”
Yeniden doğuşu yaşa.
Tanrının verdiği yüce adını
Haykır!
Tufanlar ürksün sesinden.
Çünkü,
Tarihinin hiçbir devrinde
Sen,
Türk olduğuna haykırmaya
Bu kadar mecbur değildin.

Fazıl Ahmet BAHADIR
fahmetbahadir@mynet.com

TÜRK OCAĞI

Yıl: 7 Sayı: 74 Şubat 2007 - AYDA BİR ÇIKAR - ÜCRETSİZDİR

SAHİBİ:
Türk Ocakları Kayseri Şubesi
Yönetim Kurulu adına
Mustafa ÖZTÜRK

ADRES:
Esenyurt Mahallesi
Türk Ocağı Caddesi No:5
Melikgazi/KAYSERİ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
Mustafa Aykut AKŞİT

TEL: (352) 225 80 10
BELGEGEÇER: (352) 225 80 1 1

www.kayseri-turkocagi.org.tr
e-posta: kayseriturkocagi@kayseri-turkocagi.org.tr

GRAFİK TASARIM: BASKI:

BİLGE GRAFİK
YATIN VE TASARIM EVİ
Tel: (352) 232 29 05
bilgegrafik@superonline.com

ORKA MATBAACILIK San. Tic. Ltd. Şti.
OSB 43. Cad.No:11 KAYSERİ
Tel: (352) 322 17 00